

Arrest

nr. 98 195 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, samen met X, die eveneens verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT, die tevens derde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Kareli (Georgië) en woont in Tbilisi. U bent de zoon van T. M. (...) (O.V. 6.743.568). U bent kerkelijk getrouwd met S. G. (...) (O.V. 6.743.572) met wie u een minderjarige zoon N. M. (...) (O.V. 6.743.572) heeft.

In 1996 wordt u volledig blind. U trouwt met T. T. (...). In 2002 wordt u lid van de Nationale Beweging van Mikheil Saakashvili. Een jaar later sticht u samen met anderen een vereniging voor mensen met een beperking: Guarantee for Welfare. Na de politieke revolutie van november 2003, waarbij Saakashvili aan de macht komt, wordt u de leider van de sociale afdeling van diens partij. Na een stage als financieel stagiair op het Ministerie van Onderwijs, gaat u op 1 september 2005 aan de slag bij de coördinerende raad van het Ministerie van Gezondheid. Later promoveert u naar het sociale departement van datzelfde ministerie. In 2007 bent u ook even adjunct-directeur van een staatsschool voor blinden.

Op 5 januari 2008 vinden in Georgië presidentsverkiezingen plaats. In het kader hiervan zet u voor uw organisatie Guarantee for Welfare een programma op poten om mensen met beperkingen vlot te laten stemmen. Tijdens de verkiezingen echter stelt u vervalsingen vast. U geeft uw bevindingen in een rapport door aan de centrale kiescommissie en internationale organisaties (onder andere Soros-foundation en OVSE). Sindsdien beginnen uw problemen; u wordt meerdere keren opgeroepen door hoogwaardigheidsbekleders. Een eerste keer gebeurt dat op 6 januari 2008 door de veiligheidsafdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Sinds maart 2008 bent u niet meer samen met T. T. (...). In deze periode krijgt u van uw neef K. M. (...) (directeur van een busgarage in R. (...)) te horen dat E. G. (...) op 7 november 2007 van plan was geweest om in zijn toenmalige functie van politiechef van Gori Koba Davitashvili (leider van de Volkspartij) te vermoorden tijdens de protestdemonstraties van toen – dat is toen echter niet gelukt; Davitashvili werd enkel zwaar in elkaar geslagen. Uw neef hoorde dit van G. (...) zelf tijdens een diner in het dorp R. (...). Op 7 april 2008 wordt u opgeroepen door de gouverneur van Shida Kartli die u onder druk zet om niet met de verkiezingen mee te doen. In diezelfde maand maakt S. G. (...), een tv-journaliste die later uw tweede vrouw zal worden, een tv-reportage over u. U beslist over te stappen naar de oppositiepartij Nationale Partij voor Radicale Democraten en neemt deel aan de parlamentsverkiezingen in uw regio Kareli van 21 mei 2008. Op 15 mei 2008 wordt u op het Ministerie van Binnenlandse Zaken gevraagd uw kandidatuur in te trekken in het voordeel van E. G. (...). Op de kiesdag zelf stelt u vervalsingen vast in het kiesbureau in het dorp Urbnisi. Als u daarover een klacht wil indienen, wordt u meegenomen door vertegenwoordigers van het hoofd van het kieskantoor en in een auto gestopt. U wordt onderweg ergens gedropt en bedreigd. U slaagt erin uw vriend J. M. (...) op te bellen. Hij gaat naar G. (...) om uitleg te vragen, maar daar wordt hij bedreigd (later zal tegen J. (...) en zijn broer S. (...) een strafzaak wegens druggebruik opgestart worden). G. (...) zelf komt u terug ophalen waar u achtergelaten was. Hij bedreigt u. Hoewel u bij deze verkiezingen de meerderheid van de stemmen haalt, is het uw tegenkandidaat E. G. (...) van de Nationale Beweging die verkozen wordt.

Op 25 mei 2008 krijgt u op het kantoor van de Nationale Beweging te horen dat u de resultaten van de verkiezingen nergens mag publiceren. Op 12 september 2008 wordt u nogmaals onder druk gezet door vice-minister van Binnenlandse Zaken Shalva Janashvili. In diezelfde maand geeft u uw bevindingen over de kiesfraude van mei 2008 in een rapport af aan Thomas Hammarberg, vertegenwoordiger van de Raad van Europa in Georgië. Vanaf 3 december 2008 komt uw nieuwe vriendin S. G. (...) bij u wonen. In februari 2009 vraagt u advies aan ombudsman S. S. (...) In diezelfde maand belt D. A. (...) van het Ministerie van Binnenlandse Zaken u op met de melding geen oppositieactiviteiten meer uit te voeren. U ontmoet de man in maart 2009 in een bos bij Chietni. Hij gedraagt zich agressief en zegt u dat u moet doen wat hij zegt. Nog in maart 2009 scheidt u officieel van T. T. (...). Van 9 tot 19 april 2009 gaat u naar Israël om er een oogarts te consulteren en in juni en juli 2009 gaat u twee keer naar de Baltische Staten (Letland en Litouwen) in het kader van uw gehandicaptenorganisatie. Op 15 augustus 2009 wordt uw zoon N. (...) geboren; de moeder is S. G. (...). Op 21 november 2009 trouwt u voor de kerk met S. G. (...).

In de lente van 2010 wordt u opnieuw opgeroepen; er wordt van u verwacht dat u een grote groep gehandicapten mobiliseert voor een evenement waarbij president Saakashvili en de burgemeester van Tbilisi, Gigi Ugulava, zouden aanwezig zijn, maar u weigert dit te organiseren. Begin mei 2010 zegt de vice-gouverneur van Shida Kartli u dat uw grond in Kareli zal afgenomen worden als u de meeting niet organiseert. U antwoordt door te dreigen dat u bezwarende informatie openbaar zal

maken als men u niet met rust laat (meer bepaald de ware toedracht rond de ontvoering van Koba Davitashvili op 7 november 2007 en de kiesfraude in januari en mei 2008).

Op 9 oktober 2010 worden u en uw schoonbroer opgepakt door de politie en een dag vastgehouden. Jullie worden geslagen. Men verlangt van u dat u met hen meewerkt; meer bepaald moet u toelaten dat er wapens in uw huis in Kareli gelegd worden zodat men de oppositie kan beschuldigen van het beramen van een staatsgreep. Als wederdienst zou u de post van vice-minister van Gezondheid krijgen. Op 26 oktober 2010 zijn u en uw vrouw niet thuis; een babysit past op uw zoon. Drie personen bellen aan voor een medisch onderzoek van uw zoon. De babysit laat hen binnen. Bij jullie thuiskomst merkt u dat uw kind vergiftigd is en brengt hem naar het ziekenhuis. Op 30 november 2010 bent u alleen thuis met uw zoon. Een aantal mannen komt uw huis binnen. U wordt vastgebonden aan de radiator. Als uw vrouw thuiskomt, blijkt dat de mannen uw computer in beslag hebben genomen en uw zoon meegenomen hebben. Een buurman maakt uw handboeien los. U contacteert uw connecties bij de autoriteiten maar u kan niemand bereiken. Op 7 december 2010 wordt uw zoon terug bij jullie thuis afgezet. De volgende dag komt een agent langs en zegt u dat u verwacht wordt bij de politie. Daar gaat u op 10 december 2010 naartoe en ziet er G. C. (...), hoofd van de politie van Rustavi, en G. G. (...), het hoofd van de regionale politie. Ze vertellen u dat ze u zullen beschuldigen van weerspanning tegen de politie bij het incident op 9 oktober 2010, als u nog steeds weigert met hen samen te werken in verband met de wapens in uw huis in Kareli. U zegt hen dat u zal meewerken; het leveren van de wapens zou gebeuren op 13 december 2010.

Uiteindelijk verlaat u Georgië diezelfde dag, op 13 december 2010. Samen met uw vrouw, kind en moeder verlaat u Kareli en gaat u naar Batumi waar jullie in de laadruimte van een vrachtwagen stappen en zo met een boot naar Odessa (Oekraïne) gaan. Van daar gaan jullie met een wagen naar Kiev van waaruit jullie met een toeristenbus via onder andere Duitsland naar België gaan. Daar komen jullie op 19 december 2010 aan en vragen 's anderendaags asiel aan.

In België geeft u op 17 juni 2012 een interview voor de Georgische tv-zender TV9. U doet dat ook op 27 juni 2012 voor de Georgische tv-zender Maestro TV als de Georgische president Saakashvili vertegenwoordigers van de Europese Unie in Brussel bezoekt. Telkens uit u kritiek op diens regime. Beide interviews worden in Georgië uitgezonden. Enkele dagen later, op 2 juli 2012, wordt uw schoonbroer in Georgië door de politie van Rustavi opgeroepen. Er wordt hem gevraagd waar u en uw vrouw op dit moment zijn, maar hij zegt hen dat hij van niets weet.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Georgische identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, uw originele kerkelijke huwelijksakte, uw origineel diploma, uw originele medische pensioenkaart, een origineel attest van een opleiding tot kinesist, twee originele lidkaarten van de Georgische blindenvereniging, de originele statuten van de organisatie Guarantee for Welfare, drie originele tijdschriftartikels, een originele flyer in verband met uw verkiezingscampagne, een origineel certificaat als kandidaat voor de verkiezingen van 21 mei 2008, een originele brief van het Ministerie van Gezondheid, kopies van de twee vonnissen van de broers M. (...), een originele werkbadge van het Ministerie van Gezondheid, uw originele scheidingsakte, de originele geboorteakte van uw zoon, een origineel Georgisch medisch attest van uw zoon, kopies van twee dvd-opnames, een origineel Belgisch medisch attest, opnames van uw interviews voor de Georgische tv in Brussel en 12 foto's van uw aanwezigheid bij de demonstratie in Brussel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst gearresteerd zal worden door de autoriteiten van uw land of zelfs fysiek geweld zal ondergaan omdat u beschikt over belangrijke informatie waarvan niemand anders op de hoogte is. Zo zou u weten dat E. G. (...) achter de ontvoering van Koba Davitashvili op 7 november 2007 zat en zou u bezwarende informatie over kiesfraude tijdens de presidentsverkiezingen van januari 2008 en de parlamentsverkiezingen van mei 2008 aan nationale en internationale organisaties hebben doorgegeven (CGVS 11.06.2012 p. 13 & p. 21-22 + CGVS 9.07.2012 p. 4). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen bij de oorzaken van uw problemen. U verklaart dat u weet dat E. G. (...) achter de ontvoering van Koba Davitashvili op 7 november 2007 zat, die daarna gewond in het ziekenhuis terecht kwam. U verklaart zelfs dat het de bedoeling was om Davitashvili te doden maar dat dat op het laatste moment niet doorging omdat internationale organisaties lucht kregen van dit incident en zich ertegen verzetten. U verklaart dat u deze informatie vernam van uw neef K. M. (...) die in de lente van 2008 als activist van de regeringspartij UNM aanwezig was op een diner in het dorp R. (...) waar ook G. (...) was (CGVS 11.06.2012 p. 21-22 + CGVS 9.07.2012 p. 4). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. U verklaart dat uw neef

een activist voor UNM was waardoor hij uitgenodigd was voor het diner met G. (...) waar deze laatste enkel hoogwaardigheidsbekleders van het dorp had uitgenodigd. Als u gevraagd wordt of uw neef dan een bepaalde specifieke functie uitoefende binnen de UNM waardoor hij aanwezig mocht zijn op deze exclusieve aangelegenheid, verklaart u dat u dat niet weet (CGVS 9.07.2012 p. 5). Daarnaast blijkt u ook niet te weten welke internationale organisaties het plan om Davitashvili te vermoorden hebben kunnen dwarsbomen of wie, waar en hoe ze dat zouden gedaan hebben. U verklaart dit te weten van de oppositie omdat u heel dicht betrokken was bij oppositieleiders, maar van wie u precies wat en wanneer te weten was gekomen (wat betreft de rol van die bepaalde internationale organisaties), kan u niet zeggen (CGVS 9.07.2012 p. 6). In verband met deze ontvoering van Davitashvili is het – gezien de zwaarwichtigheid van de feiten (i.e. ontvoering en moord met voorbedachte rade) – niet alleen bijzonder opvallend en heel weinig aannemelijk dat G. (...) op een diner zomaar openlijk zou toegeven dat hij van plan was om Davitashvili te vermoorden, zoals u beweert (CGVS 9.07.2012 p. 6), het is ook weinig geloofwaardig dat u niet weet waarom uw neef precies aanwezig mocht zijn op dit bewuste diner waar hij deze betekenis zou hebben vernomen en dat u zo weinig weet over welke internationale organisaties bij de ontvoering betrokken raakten, hoe die dat konden verijdelen en hoe u daarvan op de hoogte bent gebracht – nochtans had u verklaard deze informatie via uw goede connecties binnen de oppositie vernomen te hebben. Nog in verband met deze ontvoering van Davitashvili wijst u er op dat ook uw vrouw hieromtrent cruciale informatie zou hebben en zelfs bewijsmateriaal (videobeelden) (CGVS 9.07.2012 p. 4 & p. 6-7 + CGVS 11.06.2012 p. 21-22). Het bewijsmateriaal waarover u spreekt heeft uw vrouw echter nooit aan de Belgische asielinstanties voorgelegd. Bovendien hecht het CGVS geen geloof aan haar verklaringen omtrent Davitashvili, zoals in haar beslissing weergegeven wordt (en waarvan u een kopie in de bijlage terugvindt): "Ten tweede verklaart u dat u als journaliste ook problemen had toen u op 7 november 2007 via de radio bekend maakte dat Koba Davitashvili, leider van de People's Party, tijdens de politieke betogingen ontvoerd was door de mannen van E. G. (...) en gewond naar het ziekenhuis van Gori was gebracht (CGVS 9.07.2012 p. 3-4). Ook hier wijzen een aantal elementen op het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen hieromtrent. Zo verklaart u dat u twee getuigen interviewde die hadden gezien wat er met Davitashvili gebeurd was – één van hen heette L. (...), de naam van de tweede weet u niet. Het is echter opvallend dat u, een journaliste die over Davitashvili live verslag uitbracht op de radio, van deze getuigen de (volledige) namen niet meer weet, aangezien zij toch diegenen waren die u van Davitashvili's situatie op de hoogte brachten (i.e. dé oorzaak van de problemen die u daardoor later met G. (...) zou ondervinden) en aangezien u verklaarde dat L. (...) uw klasgenoot was. Nog opvallender is het dat u niet weet wat er precies met Davitashvili gebeurd was ('ik ken de details niet', 'ik was er zelf niet bij, meer weet ik niet'). U zou nochtans twee getuigen van de ontvoering geïnterviewd hebben over wie u verklaart dat ze u zeiden wat er gebeurd was (CGVS 9.07.2012 p. 4). Daarnaast verklaart u dat u betrokken raakte in een opgezet auto-ongeluk de dag na de ontvoering van Davitashvili. Hierover legt u incoherente verklaringen af. Als u gevraagd wordt of er bij dat ongeluk getuigen waren, antwoordt u 'Nee. Niemand om mijn kant te nemen'. Als u daarop de vraag herhaald wordt, zegt u eerst dat er geen getuigen waren en onmiddellijk daarna dat er wel mensen zouden moeten gezien hebben dat die auto u aanreed, maar dat u met hen geen contact heeft genomen. Als u daarop nogmaals gevraagd wordt of er getuigen waren of niet, antwoordt u van niet (CGVS 9.07.2012 p. 5). Als u daadwerkelijk het slachtoffer zou geweest zijn van een poging tot aanrijding, kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u duidelijke verklaringen aflegt over het feit of dat al dan niet opgemerkt is door iemand anders. Dit is in casu niet het geval. Ten slotte heeft u ook dit probleem (i.e. de ontvoering van Davitashvili en de daaropvolgende moeilijkheden voor u) niet gemeld bij uw asielaanvraag op de DVZ (CGVS vragenlijst 8.02.2011 p. 2 vraag 3.5). Hierover kan dezelfde opmerking gemaakt worden als over het bomincident (zie boven). Als u om verduidelijking gevraagd wordt hieromtrent, antwoordt u dat u toen geen tijd had, dat men zei dat u heel kort moest zijn en dat het een technische fout kan zijn (CGVS 9.07.2012 p. 4). Echter, opnieuw kan dezelfde opmerking als hierboven gemaakt worden: van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het zou gaan om een aanslag op haar fysieke integriteit (i.e. een opgezet verkeersongeluk). Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten. Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan uw verslaggeving op 7 november 2007 over wat er met Davitashvili was gebeurd. Bijgevolg zijn ook de problemen die u als gevolg hiervan zou meegemaakt hebben (i.e. de doodsb bedreigingen door E. G. (...) aan het ziekenhuis van Gori en het geënsceeneerde verkeersongeluk), niet geloofwaardig."

Bijgevolg worden uw verklaringen omtrent deze gebeurtenis nogmaals op de helling gezet.

Daarnaast verklaart u dat u problemen kende met de autoriteiten van uw land omdat u kiesfraude vaststelde die tijdens de presidentsverkiezingen van 5 januari 2008 en de

parlementsverkiezingen van 21 mei 2008 zou zijn gepleegd. Dit zou u aangeklaagd hebben en ook (schriftelijke) informatie hierover doorgegeven hebben aan internationale organisaties (CGVS 11.06.2012 p. 13 + CGVS 9.07.2012 p. 4). Ook dit zijn volgens het Commissariaat-generaal weinig overtuigende verklaringen. Zo verklaart u dat men bij de verkiezingen van januari 2008 sjoemelde met de 13.000 stembiljetten in braille die voor blinde kiezers voorzien waren; deze biljetten zouden op voorhand reeds ingevuld en in de stembussen gedropt zijn. Dit zou gebeurd zijn in minstens 28 stembureaus, waaronder in Gori en in de wijk Ponichala in Tbilisi waar u zelf aanwezig was met uw waarnemersteam (CGVS 9.07.2012 p. 8-9). Als u een aantal keer om verduidelijking gevraagd wordt hoe, waar en op welke schaal men dan vervalste, verklaart u uiteindelijk dat u het niet heeft kunnen vaststellen en dat u de fraude gewoon veronderstelt 'maar dat het wel een feit is' (CGVS 9.07.2012 p. 8). Verder verklaart u dat u een rapport met uw bevindingen over de kiesfraude eind januari 2008 persoonlijk aan de directeur van de Soros-foundation, D. D. (...), bezorgde. U verklaart dat uw afgifte van het rapport officieel geregistreerd werd bij de griffie en dat u daarbij een afgiftebewijs kreeg. Als u gevraagd wordt waar dat bewijs is, verklaart u aanvankelijk dat het misschien bij uw boekhouder ligt of dat het meegenomen werd bij de inval in uw huis op 30 november 2010, en onmiddellijk daarna dat u niet weet waar het nu is. U verklaart dat u via uw boekhouder het afgiftebewijs of een kopie van het rapport zelf zou opvragen en aan de Belgische asielinstanties zou bezorgen (CGVS 9.07.2012 p. 9); tot op heden heeft het CGVS hieromtrent echter nog niets ontvangen. Als de fraude waarover u spreekt effectief zou gebeurd zijn, kan van u verwacht worden dat u meer kan vertellen wat u en uw team precies hebben kunnen vaststellen en dat u deze fraude niet enkel veronderstelt, en dat u het bewijs van het afgeven van het rapport kan voorleggen als u verklaart dat u er één gekregen had. Dit is hier echter niet het geval.

Ook over de parlementsverkiezingen van mei 2008 verklaart u dat er gefraudeerd werd in Kareli, waarbij u opkwam als onafhankelijke kandidaat op de lijst van de Nationale Partij van Radicale Democraten. U verklaart dat u bij deze verkiezingen 62% van de stemmen haalde in uw regio, maar door vervalsing won niet u, maar wel uw tegenkandidaat E. G. (...) van UNM. Uw bevindingen over deze fraude gaf u door aan internationale organisaties en als de gouverneur u in mei 2010 onder druk zet om een meeting pro Saakashvili te organiseren voor gehandicapten en u daarbij chanteert met uw grond in Kareli, dreigt u er ook mee deze informatie via de televisie bekend te maken (CGVS 11.06.2012 p. 5 & p. 15). Ook deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Zo verklaart u dat uw waarnemer in de stembureaus van Kareli en Urbnisi zag hoe de voorzitter van het plaatselijke kiescomité zes stembiljetten, ingevuld voor de UNM, al voor de opening van het stembureau in de stembus had gedropt. Kort daarna zegt u dat het niet ging om de voorzitter maar om een gewoon lid van het plaatselijke kiescomité. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat hij de biljetten niet in de stembus had gestoken. Als u erop gewezen wordt dat u eerder zei dat hij de biljetten wel in de stembus had gedropt, verklaart u dat dat niet zo was en dat hij die biljetten er wou insteken maar op heterdaad betrapt werd door uw waarnemer (CGVS 9.07.2012 p. 4 9-10). Deze verklaringen zijn echter dermate tegenstrijdig zonder dat u er een afdoende uitleg voor kan geven dat ze ongeloofwaardig worden. Als u beweert dat uw waarnemer vervalsingen vaststelde waardoor niet u maar uw tegenkandidaat de verkiezingen won, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u gelijklopende verklaringen aflegt over hoe die vervalsing precies zou gebeurd zijn. Dit is hier echter niet het geval. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de verkiezingen in mei 2008 in Kareli gewonnen werden door G. (...) met bijna 80%, terwijl u zelf 4,5% haalde. Volgens de Centrale Kiescommissie van Georgië waren de verkiezingen in geen enkel stembureau in Kareli ongeldig. Bijgevolg is het bijkomend onaannemelijk dat de verkiezingen in uw regio op grote schaal zouden vervalst zijn in het voordeel van G. (...). Dit wordt nog versterkt door het volgende. Volgens de toegevoegde informatie werd er in de aanloop naar de verkiezingen door de ngo Georgian Young Lawyers' Association (GYLA) een klacht ingediend tegen G. (...) wegens het uitdelen van lekkernijen aan de bevolking op 30 april 2008 in het kader van zijn kiescampagne – deze klacht werd echter verworpen. De Centrale Kiescommissie bevestigt dat deze klacht van GYLA de enige was in de regio Kareli wat betreft G. (...), zowel tijdens de kiescampagne als op de kiesdag zelf. Uw verklaring als zouden de stemmen in uw regio gemanipuleerd zijn in het voordeel van G. (...), wat werd aangeklaagd door uw waarnemer, komt zo dus nogmaals op los zand te staan. In dit verband legt u een videofragment neer met beelden van in het bewuste kiesbureau. Daarop is te zien dat er op bepaalde momenten hevig gediscussieerd wordt en er opschudding heerst in het kiesbureau, maar de video bevat geen elementen die de bevindingen van het CGVS zouden kunnen wijzigen. Bovendien is uw verklaring dat u samen met de kandidaat van Republican Party, Gigolashvili, tegen deze vervalsing een klacht ging indienen bij de Centrale Kiescommissie (waarbij u op dat moment werd ontvoerd) uiterst opzienbarend. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat dat niet de voorziene procedure is. Wie een klacht wil indienen tegen (een lid van) een plaatselijk kiescomité, dient zich te richten tot de stads- of

districtsrechtbank. Het samenvattend protocol van een plaatselijk kiescomité kan aangeklaagd worden bij de districts kiescommissie; tegen deze beslissing kan dan weer beroep aangetekend worden bij de stads- of districtsrechtbank. Het is dus bijzonder onlogisch dat u rechtstreeks bij de Centrale Kiescommissie een klacht ging indienen. Bijgevolg worden uw verklaringen omtrent de vermeende fraude in uw regio andermaal ongeloofwaardig bevonden. Verder verklaart u dat u rapporten over deze kiesfraude in mei 2008 aan verschillende organisaties gaf, met name OVSE, Freedom House, GYLA, Multinational Georgia en Thomas Hammarberg (vertegenwoordiger van de Raad van Europa). Niet alleen legt u van deze rapporten geen enkel bewijs van bestaan voor, u spreekt zich in verband met Hammarberg ook tegen op een cruciaal punt. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaart u dat uw vrouw het rapport persoonlijk aan Hammarberg gaf (CGVS 11.06.2012 p. 14), terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaart dat u dat zelf persoonlijk deed (CGVS 9.07.2012 p. 10). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u dankzij uw vrouw (in haar hoedanigheid als journaliste) tot bij Hammarberg kon geraken, dat u hem het rapport gaf en dat u niet gezegd heeft dat uw vrouw dat gedaan had (CGVS 9.07.2012 p. 10). Aangezien u wel degelijk duidelijk had verklaard dat uw vrouw persoonlijk het rapport aan Hammarberg gaf, kan deze uitleg deze tegenstrijdigheid absoluut niet verschonen. U verklaart ook dat u een kopie van dit rapport thuis had maar dat die in beslag werd genomen toen men in uw huis binnenviel op 30 november 2010. Zoals hieronder wordt aangetoond, is deze inval echter niet geloofwaardig (zie onder), zodat ook aan deze woorden geen geloof kan gehecht worden. Uw ontmoeting met Hammarberg raakt aan de kern van uw asielrelaas (nl. informatie over kiesfraude die u zou doorgegeven hebben aan internationale organisaties waardoor u geviseerd werd door de autoriteiten van uw land); daarom kan van u verwacht worden dat u hieromtrent coherente verklaringen aflegt. Dit is hier echter niet het geval.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de oorzaken van uw problemen, nl. het feit dat u voor de autoriteiten bezwarende informatie zou bezitten en bekend maken/gemaakt hebben in verband met de ontvoering van Davitashvili in 2007 en kiesfraude in 2008. Bijgevolg zijn ook de problemen die u als gevolg daarvan meegemaakt zou hebben ongeloofwaardig (i.e. uw vele ontmoetingen vanaf januari 2008 met hoogwaardigheidsbekleders waarbij u bedreigd werd, uw ontvoering op 21 mei 2008, de chantage in verband met uw grond in mei 2010, de slagen die u kreeg in oktober 2010 samen met uw schoonbroer, de vergiftiging van uw zoon in oktober 2010, de ontvoering van uw zoon in november 2010 en het feit dat men in december 2010 wapens in uw garage in Kareli wou leggen om de oppositie te kunnen beschuldigen van het beramen van een staatsgreep).

Ten tweede, wat betreft deze problemen die u zou meegemaakt hebben – voor zover deze nog geloofwaardig zouden zijn – kan nog gewezen worden op een aantal opvallende elementen doorheen uw verklaringen hieromtrent, die het standpunt van het CGVS nog versterken.

Zo verklaart u dat mensen van vermoedelijk het Ministerie van Binnenlandse Zaken uw huis binnenkwamen op 30 november 2010. Daarbij boeiden ze u vast met een handboei aan de verwarming, namen uw computer in beslag en ontvoerden zelfs uw zoon. U verklaart dat uw vrouw later thuiskwam; zij riep de buurman erbij die de ketting van de handboei doorzaagde waardoor u weer vrij was (uw vrouw was hierbij aanwezig). De handboei zelf hing nog steeds gesloten rond uw (linker)hand. De nacht bracht u samen met uw vrouw door, nog steeds geboeid. De volgende dag komt uw neef V. (...) bij u langs. Aangezien hij bij de politie werkt, kan hij u met een speciale sleutel ook bevrijden van uw handboei zelf. Dat doet hij als jullie samen in zijn auto zitten, zonder dat uw vrouw daarbij aanwezig was – volgens u was zij immers in huis (CGVS 11.06.2012 p. 18-19 + CGVS 9.07.2012 p. 10-12). Over deze gebeurtenis en meer bepaald over het verwijderen van uw handboei door uw neef legt uw vrouw echter andere verklaringen af. Volgens haar was het de buurman die u van uw volledige handboei bevrijdde toen ze hem erbij had geroepen op 30 november 2010 ('ik weet niet wat hij precies gedaan heeft of waar hij precies sneed, maar mijn man had in elk geval niets meer aan rond zijn hand toen buurman klaar was', CGVS vrouw 9.07.2012 p. 9), en dus niet uw neef de volgende dag. Hiermee geconfronteerd, zegt uw vrouw 'het was zo'n onbelangrijk moment voor mij, dat ik daaraan niet dacht. Ik herinner me dat hij geen handboei meer had' (CGVS vrouw 9.07.2012 p. 11). Dat uw vrouw de inbraak bij u thuis, uw lot aan het verwarmingstoestel en de ontvoering van haar kind een onbelangrijk moment noemt, is in de precaire situatie waarin uw gezin zich op dat moment zou bevonden hebben, weinig aannemelijk. Op die manier biedt haar antwoord geen verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheid en doet dit ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Verder verklaart u dat u op 9 oktober 2010 in de stad Rustavi geslagen werd door de politie samen met uw schoonbroer. Zo wilden ze u onder druk zetten om met hen samen te werken (meer bepaald wapens in uw garage leggen om er de oppositie zo van te kunnen beschuldigen een staatsgreep te beramen). Op 10 december 2012 werd u daartoe nogmaals naar de politie van Rustavi opgeroepen; op dat moment wordt u nogmaals gedwongen om met hen mee te werken in verband met de wapens. U verklaart ook dat ze een strafzaak geopend hadden tegen u in verband met de slagen op 9

oktober 2010; u en uw schoonbroer zouden zagezegd verzet geboden hebben tegen de politie (CGVS 11.06.2012 p. 15 & p. 19-20). In dit opzicht is het opvallend dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt over de strafzaak die tegen u geopend zou zijn. Als men dit als drukkingsmiddel tegen u gebruikte om u ertoe te dwingen met de politie mee te werken (i.e. wapens in uw garage leggen), kan nochtans verwacht worden dat u dit concreet kan staven.

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u nog herhaaldelijke keren met de autoriteiten in contact bent gekomen sinds het uitbreken van uw problemen in januari 2008, zonder dat u daarbij problemen ondervond. Zo scheidde u in maart 2009 officieel van uw eerste vrouw T. T. (...), waarvoor u tweemaal naar de burgerlijke stand ging en zich daarbij identificeerde (CGVS 11.06.2012 p. 2-3). In diezelfde maand liet u probleemloos uw internationaal paspoort verlengen (CGVS 11.06.2012 p. 12-13). Op 24 februari 2010 ging u de geboorte van uw zoon bij de autoriteiten aangeven; u diende uw handtekening te plaatsen en ondervond daarbij geen problemen (CGVS 11.06.2012 p. 11). Daarnaast blijkt ook dat u zelfs tot na uw vertrek op 13 december 2010 nog financieel vergoed werd door de overheid van uw land; meer bepaald gaat het om uw salaris voor uw werk op het Ministerie van Gezondheid (CGVS 11.06.2012 p. 4) en een uitkering omdat u blind bent (CGVS 11.06.2012 p. 7-8). Welnu, als u sinds de presidentsverkiezingen van januari 2008 herhaaldelijk onder druk zou zijn gezet door de autoriteiten van uw land (door verschillende diensten en niveaus zoals uit uw verklaringen blijkt) en door hen zelfs systematisch gevisieerd en vervolgd zou worden omwille van uw politieke activiteiten, is het bijzonder weinig aannemelijk dat u zich sindsdien nog probleemloos tot diezelfde autoriteiten zou kunnen wenden om een aantal administratieve zaken te regelen (zoals uw scheiding en de geboorte van uw kind). Dat u diezelfde autoriteiten in dit verband nog op de hoogte zou brengen van een gepland vertrek uit uw land door uw paspoort te laten verlengen (wat u zonder problemen kon doen) en dat diezelfde autoriteiten u zelfs nog financieel zouden blijven vergoeden tot uw vertrek (voor uw werk bij het ministerie en uw medische uitkering), valt überhaupt niet te rijmen met de problemen die u zou gekend hebben met allerlei hooggeplaatste personen binnen verschillende overheidsdiensten zoals u verklaart tijdens uw gehoren. Ook hierdoor wordt uw asielrelaas bijzonder ongeloofwaardig.

Ten derde vertoont u heel opvallend gedrag sinds het uitbreken van uw problemen in 2008. U verklaart immers het jaar daarop, in 2009, een aantal keer naar het buitenland geweest te zijn waarna u telkens terugkeerde naar Georgië. Zo ging u in april 2009 naar Israël (voor een bezoek aan een gespecialiseerde oogarts) en in juni 2009 en juli 2009 naar Letland, Litouwen en Estland (voor een conferentie over de integratie van blinden in de maatschappij). Beide keren ging u naar deze landen met het vliegtuig waarbij u uw internationaal paspoort gebruikte (dat u in maart 2009 nog probleemloos had laten verlengen, zie boven) en waarbij u bij de identiteitscontrole geen problemen ondervond (CGVS 11.06.2012 p. 6-7 + CGVS 9.07.2012 p. 3). Dit is opvallend. Er dient te worden gesteld dat het feit dat u een aantal keer op legale wijze probleemloos uit uw land vertrok voor reizen naar het buitenland en er ook telkens weer naar terugkeerde niet alleen de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ernstig teniet doet; deze vaststellingen vormen bovendien opnieuw een indicatie van het ongeloofwaardig karakter van uw vermeende vervolging vanwege de autoriteiten van uw land. Het is immers weinig aannemelijk dat de autoriteiten u zomaar vrij zouden laten vertrekken uit en terugkeren naar Georgië als zij u daadwerkelijk onder druk zouden zetten wegens de bezwarende informatie over hen die u volgens uw eigen verklaringen in bezit had en had openbaar gemaakt/zou openbaar maken.

Ten vierde, wat betreft uw reisroute, verklaart u op 13 december 2010 met de boot vanuit Batumi (Georgië) naar Oekraïne geweest te zijn. Van daaruit ging u met een gewone toeristenbus naar België. Een zekere V. (...) had daartoe bepaalde documenten voor u en uw gezin geregeld die jullie echter niet zelf in handen hebben gekregen, aangezien V. (...) die aan de buschauffeur had gegeven. U verklaart niet te weten wat voor documenten voor u geregeld waren, van welk land die waren ('ik weet het niet. Misschien van Oekraïne') of op welke naam die stonden. U verklaart onderweg van Oekraïne naar België met de bus tweemaal gestopt te zijn waarbij er controle werd uitgevoerd. Daarbij bleef u in de bus zitten en toonde de chauffeurs jullie documenten aan de controle (CGVS 11.06.2012 p. 20-21). Deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen en u niet zou weten met welke exacte reisdocumenten u die grens zou overgestoken zijn. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bepaalde identiteitsdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals aangetast.

Gelet op alle bovenstaande elementen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Georgië een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. Bovendien dient gesteld dat uw steun aan de oppositie - welke u aantoonde aan de hand van drie krantenartikels, een registratiekaart als kandidaat voor de verkiezingen van mei 2008, een verkiezingsfolder en een videofragment over uw verkiezingscampagne (zie documenten 15-20 in administratief dossier) – op zich geen aanleiding geeft voor een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, dat de Georgische autoriteiten de radicale oppositie die de manifestaties in mei 2011 organiseerde, zoals People's Assembly, Georgian Party en Democratic Movement-United Georgia, niet langer viseert en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat aanhangers van deze partijen actueel omwille van hun steun aan deze partijen door de autoriteiten onder druk worden gezet. Voor zover daar nog geloof aan kan worden gehecht, dienen uw verklaringen over de wapens die de autoriteiten in uw garage in Kareli wilden leggen om er de oppositie (volgens u Georgian Party en Democratic Movement-United Georgia) zo van te kunnen beschuldigen een gewapende staatsgreep te plegen (CGVS 11.06.2012 p. 15-16), in het licht van deze bedenking geïnterpreteerd te worden. Ook indien men in het verleden door de autoriteiten werd geregistreerd in het kader van deelname aan een oppositieactiviteit, geeft dit bij terugkeer geen aanleiding tot problemen met de autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 won. Hiermee werd een einde gesteld aan de hegemonie van de tot dan almachtige National Movement, partij van president Mikheil Saakashvili. Behalve de National Movement en de coalitie Georgian Dream slaagde geen enkele andere partij erin de kiesdrempel van 5% te halen om in het Georgische parlement vertegenwoordigd te worden. 2 oktober 2012, de dag waarop Saakashvili zijn nederlaag toegaf, betekent aldus een nieuwe bladzijde voor Georgië en meteen ook het startschot voor een nieuw politiek bestel in het land. De oppositie van gisteren is de meerderheid van vandaag geworden. President Saakashvili heeft Bidzina Ivanishvili officieel benoemd als eerste minister. Enkel personen lid van diens coalitie, of die daar heel dicht tegenaan leunen, maken deel uit van Ivanishvili's regering. Tea Tsulukiani, aangesteld als minister van Justitie, werkte tien jaar bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. Sozar Subari, ex-ombudsman van de mensenrechten in Georgië die jarenlang de wantoestanden in het gevangenisstelsel aanklaagde, kreeg de portefeuille van minister van het Gevangeniswezen toebedeeld. Beiden hebben aangekondigd radicale hervormingen te willen doorvoeren. In deze context is het bijzonder onwaarschijnlijk dat u op dit moment nog enige vervolging vanwege de autoriteiten van uw land zou te vrezen hebben vanwege de contacten die u vanuit België heeft met mensen van Georgian Dream (Kartuli Ocneba) (CGVS 11.06.2012 p. 6) of vanwege uw aanwezigheid bij demonstraties in België in juni 2012 tegen het regime van Saakashvili in het kader van diens bezoek aan de Europese instellingen waarbij u tweemaal geïnterviewd werd door de Georgische televisie van de 7 oppositie, MaestroTV en TV9 (CGVS 9.07.2012 p. 2-3) – uw aanwezigheid bij deze betogingen staat u overigens met twaalf foto's en de opnames van uw tv-interviews (zie documenten 25-26). Bijgevolg blijkt niet dat u zich wat dit betreft kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt om ten aanzien van uw land van herkomst Georgië een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze beslissing. Uw interne Georgische identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, uw scheidingsakte en uw kerkelijke huwelijksakte bevatten louter informatie over uw identiteit en die van uw zoon en over uw echtelijke situatie, die hier niet betwist wordt. Uw diploma, uw attest van een opleiding tot kinesist, de brief van het Ministerie van Gezondheid en uw werkbadge van het Ministerie van Gezondheid verschaffen enkel informatie over uw opleiding en professionele situatie. Uw medische pensioenkaart, uw lidkaarten van de Georgische blindenvereniging, de statuten van de organisatie Guarantee for Welfare en het Belgisch medisch attest bevestigen uw handicap en uw inzet voor lotgenoten in Georgië, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. De tijdschriftartikels, uw verkiezingsfolder, de opname van uw verkiezingscampagne en het certificaat als kandidaat voor de verkiezingen van 21 mei 2008 wijzen op uw politieke activiteiten maar hebben geen bewijskracht ten aanzien van de problemen die u als gevolg daarvan zou hebben meegemaakt en bevatten geen elementen die een ander licht op uw zaak werpen dan het oordeel van het CGVS hierover. De opnames van de gebeurtenissen in het stembureau

in Kareli op 21 mei 2008 en van uw tv-interviews in België en de twaalf foto's van de demonstratie in België werden reeds eerder besproken. Het medisch attest van uw zoon vermeldt dat u aan het ziekenhuis verklaarde dat uw zoon vergiftigd raakte door met muizenvergift te spelen. Bijgevolg staat dit document uw verklaring niet als zou uw zoon opzettelijk vergiftigd zijn – voor zover daar nog enig geloof aan kon worden gehecht. De twee vonnissen over de broers M. (...) tonen aan dat zij wel degelijk veroordeeld werden voor drugshandel en –bezit. Nergens uit deze documenten blijkt echter dat dit het gevolg zou zijn geweest van het feit dat zij uw waarnemers waren tijdens de verkiezingen van 2008. Bovendien, aangezien eerder werd aangetoond dat uw ontvoering op dat moment niet geloofwaardig is, kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat E. G. (...) tegen J. M. (...) dan dreigde dat er een strafzaak in verband met drugs tegen hem geopend zou worden, zoals u beweert (CGVS 11.06.2012 p. 11). Ook deze documenten hebben dus geen invloed op deze beslissing.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van S. G. (...) (O.V. 6.743.572) – met wie u verklaarde kerkelijk getrouwd te zijn (CGVS 11.06.2012 p. 2) en die verklaarde zich voor haar asielaanvraag (deels) op de uwe te baseren (CGVS vrouw 11.06.2012 p. 7) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

Ook wat betreft uw moeder T. M. (...) (O.V. 6.743.568) – die verklaarde zich voor haar asielaanvraag te baseren op uw asielaanvraag en die van uw partner (CGVS moeder 9.07.2012 p. 5) – werd door het Commissariaat-generaal overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Kareli (Georgië) en woont in Tbilisi. U bent kerkelijk getrouwd met G. M. (...) (O.V. 6.743.579) met wie u een minderjarige zoon N. M. (...) (O.V. 6.743.572) heeft. U bent de schoondochter van T. M. (...) (O.V. 6.743.568).

U werkt als journaliste bij het televisie- en radiostation Trialeti. Op 6 augustus 2007 gaat u met uw cameraman naar het dorp Bershueti. Daar is namelijk een gevechtsvliegtuig gesignaleerd dat het dorp bombardeert. U neemt een aantal interviews op met plaatselijke bewoners en gaat terug naar Tbilisi. 's Anderendaags gaat u opnieuw op pad om een reportage te maken over het incident. Aangekomen in het dorp Tsitelubani slaagt u erin om samen met een collega tot aan de plaats van de bominslag te geraken waar militaire experts (één van hen is uw vriend G. G. (...) die werkt voor het Ministerie van Veiligheid) aan het werk zijn. Jullie maken video-opnames in het geheim en filmen zo hoe Russische kentekens op de bom worden geplaatst. Kort daarop worden jullie weggejaagd. Op de terugweg naar het dorp, worden jullie aangereden door een jeep. U raakt bewusteloos en komt pas bij in het ziekenhuis. De opnames zelf worden door uw cameraman naar het televisiestation gebracht maar worden niet uitgezonden. Van uw vriend bij het Ministerie van Veiligheid verneemt u dat E. G. (...) aan het stuur van de jeep zat; hij had immers gezien dat jullie aan het filmen waren bij de bominslag. Op 20 augustus 2007, terwijl u revalideert, komt E. G. (...) u thuis opzoeken en zegt u dat het gaat om een staatsgeheim dat u niet mag publiceren. Een maand na dit incident gaat u weer werken.

Op 7 november 2007 vindt er in Tbilisi een grote protestdemonstratie plaats waarbij u verslag uitbrengt voor de radio. Op een bepaald moment wordt u opgebeld door een ex-klasgenoot. Hij vertelt u dat oppositieleider Koba Davitashvili in de stad is ontvoerd door de autoriteiten, onder leiding van E. G. (...). Davitashvili wordt zwaargewond naar het ziekenhuis van Gori gebracht waar u postvat. U brengt het nieuws over Davitashvili tijdens uw radioverslag. Aan het ziekenhuis wordt u daardoor door G. (...) bedreigd. 's Anderendaags wordt u aan het busstation in uw buurt bijna aangereden door een onbekende auto. Daarna krijgt u telefoon van G. (...) die u zegt dat u een volgende aanrijding niet zal overleven.

Op 3 juli 2008 maakt u samen met uw cameraman een reportage over Didi Liakhvi, een betwist gebied tussen Georgiërs en Osseten. Terwijl u daar bent, komt u op straat Lado Vardzholashvili, gouverneur van Shida Kartli, en V. J. (...) tegen. U vraagt hen een lift maar dat weigeren ze. Ze zeggen dat jullie moeten weggaan uit het gebied. Dat doen jullie niet, maar verstoppen zich langs de weg. Zo

horen jullie hoe de twee instructies geven aan een gewapende groepering om een aanval uit te voeren op het konvooi van Dimitri Sanakoev (hoofd van de tijdelijke Zuid-Ossetische regering die samenwerkt met Tbilisi) dat eraan komt. Jullie zijn getuige van de hinderlaag waarbij drie mannen van Sanakoev gewond raken. Daarop gaan jullie terug naar het televisiestation en melden alles aan uw baas. Die plaatst jullie in de auto en brengt jullie naar L. V.(...). Hij zegt dat jullie alles gefantaseerd hebben. U zegt echter aan uw baas dat u niet zal zwijgen over het incident. Terug thuisgekomen wordt u op uw hoofd geslagen en raakt u buiten bewustzijn. U wordt opnieuw wakker op het politiekantoor in Gori en daar wordt u nogmaals duidelijk gemaakt dat u moet zwijgen.

Op 28 juli 2008 maakt u een tv-reportage in Kurta (Zuid-Ossetië) over de toenemende militaire spanning in de streek. In Kurta vergaderen op dat moment een aantal hoogwaardigheidsbekleders, waaronder Lado Vardzholashvili, Dimitri Sanakoev en Vano Merabishvili. U slaagt erin Sanakoev enkele vragen te stellen, onder andere over de op til staande oorlog, waardoor hij geïrriteerd raakt. Even later wordt u door Vardzholashvili opgebeld; hij zegt u dat u zogezegd niets gezien heeft in de streek. U wordt door hem in de auto gezet en terug naar uw redactie gereden. Daar wordt het beeldmateriaal dat jullie opgenomen hadden, stuk gemaakt door uw baas. Hij dreigt u te ontslaan.

In januari 2009 heeft u een gesprek met de rector van uw onderwijsinstelling. U wou deelnemen aan een examen van Georgische literatuur, maar kwam niet op de examenlijst voor. De rector zegt u dat hem opgedragen was u niet te laten slagen voor uw examen. Volgens u gebeurde dit omdat u getrouwd bent met G. M. (...).

Als u op 30 november 2010 thuiskomt van de winkel, treft u uw man vastgeboeid aan. Uw zoon is verdwenen. Met behulp van de buurman, kan u uw man bevrijden. Uw man probeert via zijn connecties te achterhalen wat er gebeurd is. Pas een week later wordt uw zoon terug thuisgebracht door een onbekende vrouw.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 13 december 2010. Samen met uw man, kind en schoonmoeder gaat u in de laadruimte van een vrachtwagen aan boord van een schip dat naar Odessa (Oekraïne) vaart. Van daar gaan jullie met een wagen naar Kiev van waaruit jullie met een bus via onder andere Polen naar België gaan. Daar komen jullie op 19 december 2010 aan en vragen 's anderendaags asiel aan.

In België geeft uw man op 27 juni 2012 een interview voor de Georgische tv-zenders Maestro TV en TV9 waarbij hij het beleid van de Georgische president Saakashvili bekritiseert. Beide interviews worden in Georgië uitgezonden. Enkele dagen later wordt uw broer in Georgië door de politie van Rustavi opgeroepen. Er wordt hem gevraagd waar u en uw man op dit moment zijn, maar hij zegt hen dat hij van niets weet.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Georgische identiteitskaart, een kopie van uw rijbewijs, uw origineel diploma, een origineel certificaat van uw werk bij het Ministerie en een originele brief van Trialeti TV.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land verlaten heeft omdat u problemen had omwille van uw werk als journaliste; uw problemen werden volgens u erger sinds u uw leven deelde met G. M. (...), met wie u sinds december 2008 samenwoonde (CGVS 11.06.2012 p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan uw betrokkenheid bij het incident met het gevechtsvliegtuig op 6 augustus 2007. U verklaart dat u op die dag naar Bershueti ging om er dorpelingen te interviewen over wat er gebeurd was. De plaats van de bominslag vindt u pas terug als u er 's anderendaags nogmaals teruggaat. Ondanks het feit dat de weg die volgende dag afgesloten was, raken u en uw cameraman toch tot de plaats waar de bom was ingeslagen; u filmt er hoe mensen van het Ministerie van Veiligheid Russische initialen en militaire codes op de bom bevestigen om de publieke opinie ervan te overtuigen dat Rusland achter de aanval zit (CGVS 11.06.2012 p. 8-9). Deze verklaringen zijn echter volledig ongeloofwaardig.

Aangezien Georgië en Rusland op dat moment op uiterst gespannen voet leefden met elkaar, betekende dit incident een enorm gevoelige diplomatieke, militaire en politieke kwestie tussen beide landen waarbij Georgië Rusland zelfs beschuldigde van de bom gedropt te hebben op hun grondgebied. In dit opzicht is het uiterst onwaarschijnlijk dat u en uw cameraman zomaar zo dicht bij de plaats van de bom zouden geraakt zijn ondanks de wegversperring waarover u spreekt – volgens u zou u tot op slechts twintig meter van de inslag gekomen zijn zodat u alles kon zien en horen wat daar gebeurde. Het is nog onwaarschijnlijker dat u er bovendien nog in slaagde opnames (in het geheim) te maken nadat men u eerst verbood opnames te maken en opdroeg weg te gaan en jullie later door de militairen nogmaals waren opgemerkt en weggejaagd – uw cameraman zou volgens u nog uit de auto uitgestapt zijn en dan pas de beelden gemaakt hebben (CGVS 11.06.2012 p. 9-10). Gezien de reeds aangehaalde

extreme diplomatieke gevoeligheid van het incident, is het hoogst opmerkelijk dat dit mogelijk zou zijn in de aanwezigheid van het Georgische leger.

Daarnaast verklaart u dat u zag hoe militairen Russische initialen (een militaire code) op de bom plaatsten, maar om welke initialen of code dat gaat, weet u niet. Onder de militairen ter plaatse was ook uw hele goede vriend G. G. (...) aanwezig, die op het moment van uw aankomst teken deed alsof jullie elkaar niet kenden. U verklaart dat hij werkte voor het Ministerie van Veiligheid maar welke functie hij daar uitoefent, weet u niet (CGVS 11.06.2012 p. 9). Als u effectief zo dicht bij de plaats van dit incident aanwezig was, is het echter weinig geloofwaardig dat u niet weet hoe men de bom precies bewerkte en in welke hoedanigheid uw goede vriend G. (...) daar aanwezig was, te meer als u verklaart dat u G. (...) achteraf nog ontmoet heeft en u de beelden van hoe men de code op de bom had geplaatst achteraf nog gezien heeft (CGVS 11.06.2012 p. 10-11). Over dit laatste legt u trouwens tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaart u dat u de beelden pas maanden later opnieuw terugzag, om onmiddellijk nadien te zeggen dat u de opnames zelf niet meer gezien heeft. Als u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u 'ik heb ze zelf niet bekeken. Ik bedoelde dat ik ze pas achteraf bekeek' (CGVS 11.06.2012 p. 10-11). Met dit antwoord spreekt u zich hierover echter opnieuw tegen zonder een afdoende verklaring te bieden. Op deze manier kunnen nogmaals vragen gesteld worden bij het bestaan van deze beelden en bij uitbreiding ook bij uw aanwezigheid bij dit bomincident.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u over dit incident niets verteld heeft bij het indienen van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U geeft daar immers aan dat uw problemen begonnen in 2008 en niet in 2007, het moment van dit bomincident: 'Mijn problemen zijn begonnen toen ik als journaliste begon te werken. Het eerste probleem begon tijdens de verkiezingen van 2008. [...] De andere botsing gebeurde tijdens de oorlog in 2008 [...]' (CGVS vragenlijst 8.02.2011 p. 2 vraag 3.5). Als u hierover om uitleg gevraagd wordt, verklaart u dat men u zei dat er geen tijd voor was en dat het de eerste keer was dat u zo'n gehoor had (CGVS 11.06.2012 p. 11). Uit niets uit uw gehoor bij de DVZ – dat u overigens werd voorgelezen in het Georgisch en dat u ondertekende ter goedkeuring – blijkt echter dat men u zei dat er geen tijd meer was; meer nog, men vroeg u of u nog iets toe te voegen had – daarop antwoordde u 'nee' (CGVS vragenlijst 8.02.2011 p. 2 vraag 3.5). Bijgevolg is uw antwoord absoluut ontoereikend ter verklaring van het niet vermelden van dit incident. Van een asielzoeker kan nochtans worden verwacht dat zij de Belgische asielinstanties aan het begin van haar asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van haar vlucht indien ze een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het zou gaan om haar betrokkenheid bij één van de grootste diplomatieke incidenten uit de recente geschiedenis van haar land. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan uw betrokkenheid bij dit bomincident op 6 augustus 2007 zoals u beweert. Bijgevolg zijn ook de problemen die u als gevolg hiervan zou meegemaakt hebben (i.e. de opzettelijke aanrijding op 7 augustus 2007 en uw daaropvolgende verblijf in het ziekenhuis en het bezoek van E. G. (...) op 20 augustus 2007 bij u thuis om u onder druk te zetten), niet geloofwaardig.

Ten tweede verklaart u dat u als journaliste ook problemen had toen u op 7 november 2007 via de radio bekend maakte dat Koba Davitashvili, leider van de People's Party, tijdens de politieke betogingen ontvoerd werd door de mannen van E. G. (...) en gewond naar het ziekenhuis van Gori werd afgevoerd (CGVS 9.07.2012 p. 3-4). Ook hier wijzen een aantal elementen op het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen hieromtrent.

Zo verklaart u dat u twee getuigen interviewde die hadden gezien wat er met Davitashvili gebeurd was – één van hen heette L. (...), de naam van de tweede weet u niet. Het is echter opvallend dat u, een journaliste die over Davitashvili live verslag uitbracht op de radio, van deze getuigen de (volledige) namen niet meer weet, aangezien zij toch diegenen waren die u van Davitashvili's situatie op de hoogte brachten (i.e. dé oorzaak van de problemen die u daardoor later met G. (...) zou ondervinden) en aangezien u verklaarde dat L. (...) uw klasgenoot was. Nog opvallender is het dat u niet weet wat er precies met Davitashvili gebeurd was ('ik ken de details niet', 'ik was er zelf niet bij, meer weet ik niet'). U zou nochtans twee getuigen van de ontvoering geïnterviewd hebben over wie u verklaart dat ze u zeiden wat er gebeurd was (CGVS 9.07.2012 p. 4).

Daarnaast verklaart u dat u betrokken raakte in een opgezet auto-ongeluk de dag na de ontvoering van Davitashvili. Hierover legt u incoherente verklaringen af. Als u gevraagd wordt of er bij dat ongeluk getuigen waren, antwoordt u 'Nee. Niemand om mijn kant te nemen'. Als u daarop de vraag herhaald wordt, zegt u eerst dat er geen getuigen waren en onmiddellijk daarna dat er wel mensen zouden moeten gezien hebben dat die auto u aanreed, maar dat u met hen geen contact heeft genomen. Als u daarop nogmaals gevraagd wordt of er getuigen waren of niet, antwoordt u van niet (CGVS 9.07.2012 p. 5). Als u daadwerkelijk het slachtoffer zou geweest zijn van een poging tot aanrijding, kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u duidelijke verklaringen aflegt over het feit of dat al dan niet opgemerkt is door iemand anders. Dit is in casu niet het geval.

Ten slotte heeft u ook dit probleem (i.e. de ontvoering van Davitashvili en de daaropvolgende moeilijkheden voor u) niet gemeld bij uw asielaanvraag op de DVZ (CGVS vragenlijst 8.02.2011 p. 2 vraag 3.5). Hierover kan dezelfde opmerking gemaakt worden als over het bomincident (zie boven). Als u om verduidelijking gevraagd wordt hieromtrent, antwoordt u dat u toen geen tijd had, dat men zei dat u heel kort moest zijn en dat het een technische fout kan zijn (CGVS 9.07.2012 p. 4). Echter, opnieuw kan dezelfde opmerking als hierboven gemaakt worden: van een asielzoeker kan worden verwacht dat zij de Belgische asielinstanties aan het begin van haar asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van haar vlucht indien ze een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het zou gaan om een aanslag op haar fysieke integriteit (i.e. een opgezet verkeersongeluk). Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan uw verslaggeving op 7 november 2007 over wat er met Davitashvili was gebeurd. Bijgevolg zijn ook de problemen die u als gevolg hiervan zou meegemaakt hebben (i.e. de doodsbedreigingen door E. G. (...) aan het ziekenhuis van Gori en het geënceneerde verkeersongeluk), niet geloofwaardig.

Ten derde dienen ook ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij uw vermeende getuigenis van de aanslag op Dimitri Sanakoev, toenmalig hoofd van de voorlopige regering van Zuid-Ossetië, op 3 juli 2008 in het gebied van Didi Liakhvi (Zuid-Ossetië).

Zo is het wel heel toevallig dat u en uw cameraman V. (...) (gouverneur van Shida Kartli) en J. (...) (politiechef van Shida Kartli) in hun jeep tegenkomen als jullie te voet op de berg van Cveriakho wandelen om in de regio van Didi Liakhvi een reportage te draaien – de twee stonden volgens uw verklaringen op dat moment op het punt een aanslag te laten uitvoeren op Sanakoev. Als u hen een lift naar Tamarashen vraagt, weigeren ze u dat en zeggen ze dat jullie moeten terugkeren – op die manier waren ze dus perfect op de hoogte van jullie aanwezigheid in de buurt (CGVS 11.06.2012 p. 12-13). In dit opzicht is het bijzonder onwaarschijnlijk dat ze dan toch nog de opdracht zouden geven om onmiddellijk daarna, ondanks de aanwezigheid van pottenkijkers (i.c. u en uw cameraman), een aanslag uit te voeren. Nog ondenkbaarder wordt het als u verklaart dat u daarna in de buurt bleef, meer bepaald in de gracht ging postvatten, omdat 'jullie wisten dat er iets zou gebeuren' en dat jullie van daaruit alles konden horen wat ze zeiden en alles zagen wat er gebeurde. Het feit dat u toen zag hoe V. (...) en J. (...) aan mannen van de Spetsgroep de opdracht gaven om zich voor te bereiden voor de aanslag (door onbekende uniformen aan te trekken) en dat u überhaupt hoorde dat V. (...) aan de mannen zei dat er journalisten in de buurt waren en dat ze moesten opletten, maken uw verklaringen immers dermate onwaarschijnlijk en surrealistisch dat ze ongeloofwaardig worden. Bij het plegen van een aanslag op een politiek belangrijk persoon in Zuid-Ossetië – wat, gezien de uiterst moeilijke verhoudingen tussen Zuid-Ossetië en Georgië, een enorme impact zou hebben op de stabiliteit in het land – kan men er redelijkerwijs van uitgaan dat men niets aan het toeval overlaat en aldus niets onderneemt als men weet dat er journalisten in de buurt zijn. Bijgevolg kan uw aanwezigheid bij de aanslag allerminst aan het toeval toegeschreven worden zoals u beweert en worden uw verklaringen hieromtrent ernstig in vraag gesteld.

Daarnaast verklaart u aanvankelijk dat u zag hoe het vuur geopend werd en hoe er van twee richtingen geschoten werd (nl. de Spetsgroep van V. (...) en J. (...) tegen het konvooi van Sanakoev). Later verklaart u evenwel meermaals dat u de aanval zelf niet gezien heeft. Als u hierop om verduidelijking gevraagd wordt, blijkt u voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende verklaring te kunnen geven (CGVS 11.06.2012 p. 13).

Verder verklaart u dat tijdens het vuurgevecht drie mannen van Sanakoev gewond raakten; ze waren volgens u immers door kogels geraakt. Wat betreft Sanakoev, verklaart u niet te weten of hij gewond raakte of gedood werd (CGVS 11.06.2012 p. 14). Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat de drie mannen (politieagenten) gewond raakten toen hun voertuig op een bembom reed die vanop afstand tot ontploffing werd gebracht (pas daarna brak een vuurgevecht uit tussen beide zijden). Als u effectief getuige zou zijn geweest van deze aanslag en u alles effectief zag gebeuren zoals u beweert, kan van u, journaliste, redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van het precieze verloop van deze aanslag. Ook zou u moeten weten dat Sanakoev zelf ongedeerd bleef (zie toegevoegde informatie), als u als journaliste een bevoorrechte en exclusieve getuige zou zijn geweest van deze aanslag (vanwege uw vermeende vaststellingen op het terrein zelf of eventueel door zich daar later over te informeren) en als u verklaart dat u Sanakoev achteraf nog gezien en persoonlijk geïnterviewd heeft (nl. op 28 juli 2008 in Kurta).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient ook voor deze gebeurtenis geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u bij deze aanslag op Sanakoev aanwezig

was. Bijgevolg zijn ook de problemen die u als gevolg hiervan zou meegemaakt hebben (i.e. de slag die u thuis op uw hoofd kreeg en de bedreigingen van V. (...) en de politie van Gori om hierover te zwijgen), niet geloofwaardig.

Ten vierde zijn ook uw verklaringen over wat u zou meegemaakt hebben op 28 juli 2008, nl. uw aanwezigheid in het stadhuis van Kurta waar u Sanakoev interviewde en waar V. (...) u bedreigde, weinig geloofwaardig. Het is immers hoogst opzienbarend dat u ondanks verschillende identiteitscontroles in het dal van Didi Liachvi zonder enige problemen toegelaten werd tot het gebouw van de administratie in Kurta waar op dat moment een aantal hoogwaardigheidsbekleders aan het vergaderen waren (o.a. de minister van Defensie, L. V. (...), V. M. (...)). Men wist dus wie u was. Als u voor deze datum effectief al problemen zou gehad hebben met de autoriteiten van uw land (o.a. wegens uw aanwezigheid bij het bomincident in de zomer van 2007, bij de ontvoering van Davitashvili in november 2007 en bij de aanslag op Sanakoev begin juli 2008), is het uiterst opvallend dat men u als journaliste zomaar doorgang zou verlenen. Nog bedenkelijker worden uw verklaringen als u beweert dat u op dat moment zonder enige voorafgaande afspraak persoonlijk Sanakoev kon interviewen. Het is immers weinig aannemelijk dat één van de belangrijkste politieke personen in Zuid-Ossetië zich de tijd en moeite zou getroosten om vragen van een reeds door de autoriteiten geviseerde journalist te beantwoorden over een op til staande oorlog tussen Georgië en Rusland, als die man op dat moment überhaupt over deze kwestie aan het vergaderen was met een aantal hooggeplaatste regeringsleden. Dat ook V. (...) (de gouverneur van Shida Kartli die u een paar weken eerder al bedreigd had tijdens de aanslag op Sanakoev) deze vergadering zou verlaten hebben om u persoonlijk naar uw redactie terug te voeren met de auto, is in dit opzicht eveneens hoogst onaannemelijk (CGVS 9.07.2012 p. 6-7).

Ten vijfde dient nog gewezen te worden op een aantal opmerkelijke elementen uit uw verklaringen wat betreft uw identiteitsdocumenten. Zo verklaart u dat u in mei 2010 een internationaal paspoort uitgereikt kreeg, dat u zonder problemen verkreeg (CGVS 11.06.2012 p. 4-5). Het is echter weinig aannemelijk dat u op dat moment (i.e. na het uitbreken van uw problemen) de autoriteiten van uw land op de hoogte zou stellen van een eventueel vertrek uit uw land door dergelijk belangrijk internationaal identiteitsdocument aan te vragen (en dat probleemloos gekregen te hebben), als u effectief gevisieerd zou worden door diezelfde autoriteiten, onder andere door mensen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS 11.06.2012 p. 3) en de personen die reeds hierboven vermeld werden. Over dit paspoort verklaart u bovendien dat u niet weet waar het nu is omdat uw man het in juni 2010, vlak voor jullie vertrek, meenam naar de politie. U verklaart dat jullie illegaal met een boot van Georgië naar Oekraïne voeren waar in Kiev andere reispassen voor jullie gemaakt werden: volgens uw verklaringen denkt u dat dat vermoedelijk valse Georgische paspoorten waren waar misschien een visum in stond en dat deze paspoorten jullie eigen namen droegen. U verklaart echter ook dat u de paspoorten niet zelf gezien heeft. Jullie gingen vanuit Kiev verder naar België met een autobus; de voor jullie voorziene documenten hield u niet zelf bij maar werden door de chauffeur bijgehouden. U verklaart de grens met Polen gepasseerd te zijn maar niets gemerkt te hebben van een douane of identiteitscontrole; alleen aan de chauffeur werden vragen gesteld (CGVS 11.06.2012 p. 6-7). Deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, niet in het minst in Polen waar jullie de grens overstaken (CGVS 11.06.2012 p. 5-7) zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen en u niet zou weten met welke exacte reisdocumenten u die grens zou overgestoken zijn. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Georgisch paspoort, uw reisdocument waarvan u verklaarde dat u niet weet waar het nu is (CGVS 11.06.2012 p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept (i.e. de problemen die u zou gekend hebben als gevolg van uw activiteiten als journaliste) om ten aanzien van uw land van herkomst Georgië een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw interne Georgische identiteitskaart, uw rijbewijs en uw diploma bevatten immers louter gegevens over uw identiteit en uw opleiding die hier niet betwist worden. De twee attesten die u neerlegt bewijzen dat u in 2010 gedurende drie maanden in dienst was van het Georgische Ministerie van Werk, Gezondheid en Sociale Zekerheid en van april

2007 tot juni 2008 bij het radio- en televisiebedrijf Trialeti, maar tonen op geen enkele manier aan dat u betrokken was bij de door u aangehaalde feiten (i.e. het bomincident in 2007, de ontvoering van Davitashvili in 2007, de aanslag op Sanakoev in 2008 en de gebeurtenissen in Kurta in 2008).

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw partner G. M. (...) (O.V. 6.743.579) – met wie u verklaarde religieus getrouwd te zijn (CGVS 11.06.2012 p. 2) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming omdat hij zijn asielrelaas niet aannemelijk wist te maken. Bijgevolg vormen de problemen die u als gevolg van zijn problemen ondervonden zou hebben (o.a. het feit dat de rector in januari 2009 weigerde uw diploma uit te reiken, CGVS 9.07.2012 p. 7-8, de inval bij jullie thuis op 30 november 2010 en de ontvoering van uw zoon op dezelfde dag, CGVS 9.07.2012 p. 8-9), geen basis voor het verkrijgen van internationale bescherming zoals bepaald in de Conventie van Genève of in de definitie van subsidiaire bescherming. Een uitgebreide weergave van zijn beslissing, waarin ook verwezen wordt naar uw verklaringen, vindt u in bijlage bij deze beslissing.

Ook wat betreft uw schoonmoeder T. M. (...) (O.V. 6.743.568) – die verklaarde zich voor haar asielaanvraag te baseren op uw asielaanvraag en die van uw man (CGVS schoonmoeder 9.07.2012 p. 5) – werd door het Commissariaat-generaal besloten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de moeder van eerste verzoekende partij, verwijst naar de motivering van de beslissingen ten aanzien van eerste en tweede verzoekende partij, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar zoon en schoondochter.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partijen zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroepen op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij vaststelt dat de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent de ontvoering van Koba Davitashvili niet aannemelijk zijn, stelt eerste verzoekende partij vooreerst dat zij volhardt in haar verklaringen. Verzoekende partijen citeren de verklaringen die zij dienaangaande hebben afgelegd op het Commissariaat-generaal en bevestigen dat Koba Davitashvili op 7 november 2007 op de markt Eliava werd ontvoerd, dat E. G. de leider achter deze operatie was en dat de neef van eerste verzoekende partij als activist van de UNM aanwezig was op een diner voor hoogwaardigheidsbekleders waar ook E. G. aanwezig was.

Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij ten onrechte heeft gemotiveerd dat eerste verzoekende partij niet zou weten welke specifieke functie haar neef uitoefende binnen de UNM, waardoor hij aanwezig mocht zijn op het diner. Verzoekende partijen geven aan dat eerste verzoekende partij duidelijk heeft verklaard dat haar neef een activist en voorstander was van E. G. en dat hij ook nog eens de directeur was van een busgarage. Verzoekende partijen lichten verder toe dat E. G. op zoek was naar invloedrijke personen van wie hij steun zou kunnen krijgen en dat de neef van eerste verzoekende partij, omwille van diens werk en activisme, één van de belangrijke personen was. Hij werd via een vriend uitgenodigd voor het diner.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het herhalen van hun verklaringen op zich niet volstaat om de vaststellingen van verwerende partij in een ander daglicht te stellen. Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoekende partij niet weet welke specifieke functie haar neef uitoefende bij de UNM, waardoor hij aanwezig mocht zijn op deze exclusieve aangelegenheid. De door verzoekende partijen verschaftte uitleg dat E. G. op zoek was naar de steun van invloedrijke personen en dat de neef van eerste verzoekende partij directeur was van een busgarage en dat hij actief was binnen de UNM, doet geen afbreuk aan deze onwetendheid. Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat deze onwetendheid slechts één van de elementen is waarop verwerende partij zich baseert om vast te stellen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij met betrekking tot de ontvoering van Koba Davitashvili niet aannemelijk zijn. Zo motiveert verwerende partij tevens dat eerste verzoekende partij niet kon zeggen welke internationale organisaties het plan om Davitashvili te vermoorden hebben kunnen dwarsbomen of wie, waar en hoe ze dat zouden hebben gedaan, terwijl eerste verzoekende partij verklaarde heel dicht betrokken te zijn bij de oppositieleiders, dat het bijzonder opvallend is en heel weinig aannemelijk dat G. op een diner zomaar openlijk zou toegeven dat hij van plan was om Davitashvili te vermoorden, dat het bewijsmateriaal dat tweede verzoekende partij hierover zou hebben nooit aan de Belgische asielinstanties werd voorgelegd en dat bovendien geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van tweede verzoekende partij omtrent de ontvoering van Davitashvili. De Raad merkt op dat verzoekende partijen er niet in slagen om afbreuk te doen aan deze verschillende vaststellingen (zie *infra*) en is van oordeel dat verwerende partij uit deze elementen met recht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen hieromtrent.

2.2.4.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat het niet geloofwaardig overkomt dat eerste verzoekende partij zo weinig weet over de internationale organisaties die bij de ontvoering van Koba Davitashvili "*betrokken waren*", benadrukken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat het om niet-officiële informatie gaat en dat E. G. bovendien zelf heeft toegegeven dat er internationale organisaties bij betrokken waren. Om welke organisaties het hier concreet gaat, kan eerste verzoekende partij echter niet zeggen, zij was immers niet fysiek aanwezig bij deze gesprekken, hetgeen zij tijdens haar gehoor eveneens heeft aangegeven. Eerste verzoekende partij geeft wel aan dat zij op de hoogte is van het feit dat het zou gaan om mensenrechtenorganisaties. Zij denkt hierbij dan onmiddellijk aan de "*Associatie van Jonge Advocaten en Multinationale GEO*" van Georgië. Bovendien was er ook een grote rol weggelegd voor de "*ambassadeur van de USA en EU*". Zij heeft dit eveneens zo weergegeven tijdens haar gehoor, benadrukken verzoekende partijen.

2.2.4.2. De Raad merkt op dat eerste verzoekende partij niet alleen het antwoord schuldig moest blijven op de vraag welke organisaties er betrokken waren bij het plan om Davitashvili te redden, maar dat zij evenmin kon zeggen waar en hoe deze organisaties de plannen van E. G. om hem te vermoorden,

konden dwarsbomen. Eerste verzoekende partij benadrukt nochtans tijdens haar gehoor dat zij “*heel close relaties*” heeft met oppositieleiders (administratief dossier M. G., stuk 8, p. 6). Het argument dat het om niet-officiële informatie zou gaan, en dat eerste verzoekende partij zelf niet aanwezig was bij deze gesprekken, kan door de Raad niet als verschoningsgrond worden aanvaard. Van een persoon die verklaart zeer goede connecties te hebben met oppositieleiders, kan worden verwacht dat zij meer duiding kan geven omtrent de organisaties die het plan om Davitashvili te vermoorden, hebben kunnen dwarsbomen, met name om welke organisaties het zou gaan en hoe zij precies te werk zijn gegaan of hun invloed hebben kunnen uitoefenen. Het feit dat eerste verzoekende partij op niet-officiële wijze aan informatie is kunnen geraken, en dat zij zelf niet aanwezig was tijdens “*deze gesprekken*”, neemt niet weg dat zij, via haar belangrijke contactpersonen, met wie zij naar eigen zeggen “*close relaties*” onderhield, meer nauwkeurige informatie had kunnen bekomen. Bovendien preciseert eerste verzoekende partij helemaal niet om welke contacten het dan precies zou gaan, bemerkt de Raad nog. De vaststelling dat eerste verzoekende partij dermate vaag blijft in haar verklaringen, zonder hiervoor een plausibele uitleg te kunnen verschaffen, zorgt ervoor dat, rekening gehouden met de andere vaststellingen van verwerende partij omtrent de verklaringen van eerste verzoekende partij over de ontvoering van Koba Davitashvili, geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen. Waar verzoekende partijen nog aangeven dat eerste verzoekende partij op de hoogte is van het feit dat het zou gaan om mensenrechtenorganisaties, waarbij zij denkt aan de “*Associatie van Jonge Advocaten en Multinationale GEO*” van Georgië, merkt de Raad op dat dit *post factum* verklaringen betreft die geen grondslag vinden in de eerdere verklaringen van eerste verzoekende partij en die bijgevolg geen afbreuk kunnen doen aan hetgeen in de bestreden beslissing(en) wordt gesteld.

2.2.5.1. Waar verwerende partij oordeelt dat, gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, het zeer bevreemdend is dat E. G. op een diner zomaar openlijk zou toegeven dat hij van plan was om Davitashvili te vermoorden, betogen verzoekende partijen dat dit helemaal niet zo verwonderlijk is. Immers, overal wist men dat E. G. het plan koesterde om Davitashvili te vermoorden. Hij had zelfs op tv verkondigd dat hij Davitashvili een lesje wou leren. Ook op het diner zelf verkondigde E. G. met trots aan iedereen wat er op 7 november 2007 met Davitashvili was gebeurd. Bovendien werden de aanwezige gasten op het diner ook nog eens door E. G. gewaarschuwd dat, indien zij hem niet zouden steunen, zij hetzelfde zouden meemaken als Davitashvili. Verzoekende partijen citeren de verklaringen die eerste verzoekende partij desbetreffend heeft afgelegd tijdens haar gehoor om te benadrukken dat eerste verzoekende partij het voormelde reeds tijdens haar gehoor heeft aangegeven.

2.2.5.2. De Raad is van mening dat hij zich *in casu* kan beperking tot de verwijzing naar en de overname van het door verwerende partij uiteengezette antwoord in diens nota met opmerkingen: “*Verweerder is van oordeel dat het bijzonder ongeloofwaardig is dat G. op een diner waarop blijkbaar een breed publiek aanwezig was, gezien verzoekers neef als directeur van een busgarage er ook zou zijn geweest, zomaar openlijk zou hebben toegegeven dat hij van plan was geweest om Davitashvili te vermoorden. De verklaring van verzoeker in zijn verzoekschrift dat dit helemaal niet zo verwonderlijk is gezien het overal geweten is dat G. het plan had om Davitashvili te vermoorden gezien hij deze plannen niet geheim hield en zelfs op tv heeft verkondigd dat hij Davitashvili een lesje wou leren, is een loutere bewering die niet objectief gestaafd wordt. Bovendien, indien de uitleg van verzoeker als zou het overal geweten zijn dat G. het plan had om D. te vermoorden en als zou G. dit openlijk hebben toegegeven op een diner dat niet bepaald in intieme kring plaatsvond op de waarheid berust, dan kan het gegeven als zou G. Davitashvili hebben willen vermoorden bezwaarlijk als geheime informatie beschouwd worden, zodat verzoeker dan ook geenszins aannemelijk maakt dat hij vervolgd zou worden door de autoriteiten omdat hij beschikt over deze belangrijke informatie waarvan niemand anders op de hoogte is.*”

2.2.6.1. Inzake de door verwerende partij gedane vaststelling dat om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van tweede verzoekende partij dat zij problemen heeft ondervonden in Georgië doordat zij op 7 november 2007 via de radio zou hebben bekendgemaakt dat Koba Davitashvili tijdens de politieke betogingen ontvoerd was door de mannen van E. G., voeren verzoekende partijen aan dat verwerende partij in haar beslissingen ten onrechte motiveert dat het opvallend is dat tweede verzoekende partij de volledige namen van de getuigen die zij heeft geïnterviewd, niet meer weet. Verzoekende partijen merken op dat L. geen getuige was. De oud-klasgenoot van tweede verzoekende partij heeft haar enkel opgebeld met de mededeling dat Davitashvili op de markt van Eliava werd ontvoerd. Verzoekende partijen citeren de betreffende verklaringen van tweede verzoekende partij in het verzoekschrift. De vraag van verwerende partij welke getuigen tweede verzoekende partij had geïnterviewd, werd derhalve verkeerd geïnterpreteerd door laatstgenoemde. Zij heeft contact gehad met L., maar zij heeft deze persoon niet als getuige geïnterviewd, benadrukken verzoekende partijen. Verder halen verzoekende partijen aan dat tweede

verzoekende partij wel degelijk de volledige naam van L. kent, en zij verwijten verwerende partij dat zij tijdens het gehoor op geen enkel moment expliciet heeft gevraagd naar de familienaam van L. Tweede verzoekende partij kan dan ook niet worden verweten de volledige naam niet te hebben gegeven. Verzoekende partijen lichten vervolgens verder toe dat tweede verzoekende partij op de markt van Eliava twee werknemers heeft aangesproken die getuige waren bij de ontvoering, maar dat deze personen enkel anoniem wensten te getuigen, aangezien het een gevoelige kwestie betrof. Het is dan ook logisch dat tweede verzoekende partij de namen van deze personen niet heeft onthouden.

2.2.6.2. De Raad merkt op dat uit het gehoorverslag van tweede verzoekende partij blijkt dat inderdaad niet expliciet wordt gevraagd naar de familienaam van L. en dat uit de verklaringen die tweede verzoekende partij heeft afgelegd niet kan worden afgeleid dat zij de familienaam van deze persoon niet weet. Doch de Raad stelt vast dat het verdere betoog van verzoekende partijen absoluut niet te rijmen valt met de verklaringen van tweede verzoekende partij. De Raad verwijst hierbij naar de verklaringen die op het Commissariaat-generaal werden afgelegd: *“Welke getuigen heeft u geïnterviewd? Eén was mijn klasgenoot die contact met me nam: L. De naam vd tweede getuige weet ik niet.”* (administratief dossier G. S., stuk 6, p. 4). Verzoekende partijen kunnen de vaststelling dat tweede verzoekende partij op zijn minst onwetend bleek te zijn over de naam van de tweede getuige die zij heeft geïnterviewd in het kader van het radioverslag, derhalve niet weerleggen. Daarbij wenst de Raad er nog op te wijzen dat tweede verzoekende partij evenmin in staat was om te vertellen wat er precies met Davitashvili gebeurd was en dat zij dit probleem – nochtans een kernelement in haar asielrelaas – niet heeft gemeld tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dergelijke elementen leiden er tevens toe dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van tweede verzoekende partij, waarbij de Raad nog onderstreept dat uit de onderstaande uiteenzetting blijkt dat aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk kan worden gedaan door de door verzoekende partijen aangevoerde argumenten in het verzoekschrift.

2.2.7.1. Aangaande de bemerking dat het bevreemdend overkomt dat tweede verzoekende partij niet blijkt te weten wat er precies met Davitashvili is gebeurd, bevestigt tweede verzoekende partij dat zij inderdaad niet op de hoogte is van deze details. Tweede verzoekende partij legt uit dat zij het moest doen met de informatie die zij van haar getuigen heeft verkregen. Die hadden weet van de aanval, maar wisten niets specifiek. Verzoekende partijen hameren erop dat deze getuigen enkel konden vertellen dat Davitashvili werd ontvoerd en dat hij door ongeveer twintig gemaskerde mannen in een minibus werd geduwd.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele informatie kan geven over de omstandigheden waarin Davitashvili ontvoerd werd (*“Zij zeiden dat die ontvoering werd uitgevoerd door G.”... “Nee. Ik was er zelf niet bij. Meer weet ik niet.”*, administratief dossier G. S., stuk 6, p. 4), terwijl verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat tweede verzoekende partij twee anonieme getuigen heeft geïnterviewd die op het plein zelf aanwezig waren en derhalve rechtstreeks getuige waren van de gebeurtenissen. Indien het werkelijk zo zou zijn dat tweede verzoekende partij twee personen zou kunnen hebben spreken die getuige waren bij het incident – een bemerking die op zich, zo blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, ook al ongeloofwaardig is – komt het volgens de Raad zeer merkwaardig over dat deze personen niets zouden hebben kunnen vertellen over de omstandigheden waarin Davitashvili zou zijn ontvoerd en wat er precies gebeurd is. Dat voormelde persoon door een twintigtal gemaskerde mannen in een bus zou zijn geduwd, betreft een detail dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor niet kon geven. Deze *post factum* verklaring biedt dan ook geen soelaas.

2.2.8. Aangaande de argumenten van verzoekende partijen betreffende de vaststelling van verwerende partij dat tweede verzoekende partij incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het auto-ongeluk dat zij zou hebben meegemaakt, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.9.1. Daar waar verwerende partij heeft opgemerkt dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt van haar problemen in verband met de ontvoering van Davitashvili, werpen verzoekende partijen op dat tweede verzoekende partij tijdens dit gehoor werd aangemaand om zo kort mogelijk te zijn en slechts met enkele woorden te antwoorden. Verzoekende partijen betogen dat tweede verzoekende partij helemaal de tijd niet had om alle meegemaakte incidenten te vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij heeft dit ook zo uitgelegd op het Commissariaat-generaal. Bovendien hebben verzoekende partijen tijdens hun interview

op het Commissariaat-generaal aangehaald dat zij niet alles hebben kunnen vertellen tijdens hun eerste gehoor.

Tot slot wijzen verzoekende partijen er nog op dat tweede verzoekende partij stress had tijdens dit gehoor. Zij wist niet hoe dergelijk verhoor zou verlopen en het was de eerste keer dat tweede verzoekende partij dit meemaakte. Gelet op het feit dat zij stress had, en dat haar bovendien telkens werd gewezen op het feit dat zij kort diende te zijn, kan haar niet worden verweten dergelijk element niet te hebben vermeld, concluderen verzoekende partijen.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat de uitleg dat tweede verzoekende partij geen tijd had om alles te vermelden en dat men op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gezegd dat zij heel kort moest zijn, reeds naar voor werd gebracht door tweede verzoekende partij tijdens diens gehoor op het Commissariaat-generaal en dat verwerende partij reeds uitvoerig heeft uiteengezet dat dergelijke uitleg geen aanvaardbaar excuus vormt voor deze opmerkelijke omissie. Het louter herhalen van deze argumenten kan dan ook niets aan desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissingen veranderen. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat de vragenlijst, in te vullen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat tweede verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij het beantwoorden van vraag 3.5 (administratief dossier G. S., stuk 16, p. 2) de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Daarenboven werd op het einde van haar antwoord de vraag gesteld: *“Hebt u nog iets toe te voegen?”* waarop tweede verzoekende partij duidelijk ontkennend antwoordt.

Waar verzoekende partijen nog aanhalen dat tweede verzoekende partij stress had tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de voormelde wet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Hoewel de Raad erkent dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich meebrengt, doet zulks geen afbreuk aan de hiervoor aangehaalde plicht dat elke asielzoeker in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk dient te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Dergelijk verweer volstaat derhalve niet om het feit dat tweede verzoekende partij heeft nagelaten om tijdens haar eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken een kernelement in haar asielrelaas te vermelden, goed te praten.

Verzoekende partijen geven ten slotte ook nog aan dat zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk hebben aangegeven dat zij niet alles hebben kunnen vertellen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad merkt echter op dat tweede verzoekende partij, in wiens hoofde de omissie werd vastgesteld, enkel het volgende stelt, zoals verzoekende partijen eveneens in hun verzoekschrift aangeven: *“We hebben onze reisweg verteld, maar onze problemen in het kort”* (administratief dossier G. S., stuk 9, p. 2). Het argument dat tweede verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal zou hebben gesignaleerd dat zij niet alles heeft kunnen vertellen tijdens haar eerste gehoor, strookt niet met deze verklaringen. De Raad stelt, gelet op het voorgaande, vast dat verzoekende partijen er niet in slagen om aangaande motieven te weerleggen, waardoor de conclusie van verwerende partij, dat het feit dat tweede verzoekende partij heeft nagelaten om dergelijk probleem te vermelden ernstige vragen doet rijzen rond de geloofwaardigheid van deze aangehaalde feiten, wordt gehandhaafd.

2.2.10.1. Betreft de vaststellingen omtrent de parlementsverkiezingen van 5 januari 2008, legt eerst eerste verzoekende partij uit dat zij een missie leidde van waarnemers in het kader van blinde personen en dat zij via haar waarnemers, die ter plaatse waren in de stembureaus, te weten kwam dat het in de stembureaus fout liep. Eerste verzoekende partij stelt dat zij een vermoeden had op welke schaal er werd gefraudeerd. Zij kende immers via de database van het Ministerie van Gezondheid het aantal

blinde personen en zij wist eveneens hoeveel personen een braille-biljet hadden gekregen. Zij heeft dit ook zo uitgelegd tijdens haar gehoor, zo blijkt uit diens geciteerde verklaringen. Eerste verzoekende partij geeft aan dat er echter nooit precieze cijfers zijn opgemaakt, zodat zij de exacte omvang van de fraude ook niet kan meedelen. Omdat eerste verzoekende partij de vastgestelde onregelmatigheden echter uitvoerig heeft toegelicht tijdens haar gehoor, kan niet worden voorgehouden dat haar verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig zijn, menen verzoekende partijen.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande uitleg in essentie neerkomt op een herhaling van hetgeen eerste verzoekende partij heeft uitgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en op een bevestiging van het feit dat zij onwetend is met betrekking tot de precieze omvang van de fraude die zou hebben plaatsgevonden. Dergelijke argumentatie doet evenwel geen afbreuk aan de motivering van verwerende partij dat, indien de fraude werkelijk heeft plaatsgevonden, van eerste verzoekende partij mag worden verwacht dat zij meer kan vertellen over wat zij en haar team (de waarnemers) precies hebben kunnen vaststellen en dat zij deze fraude niet enkel veronderstelt. De Raad wijst er eveneens op dat verwerende partij hierbij nog opmerkt dat van eerste verzoekende partij eveneens kan worden verwacht dat zij het bewijs voorlegt van de afgifte van het rapport dat zij naar aanleiding van de fraude heeft opgesteld, indien zij verklaart dat zij een dergelijk bewijs had verkregen. Uit het volgende punt blijkt dat verzoekende partijen er niet in slagen een valabel excuus naar voor te brengen voor het ontbreken van dergelijk bewijsstuk.

2.2.11.1. Nopens het niet bijbrengen van enig begin van bewijs van het afgeven van het rapport aan de Soros-foundation, merken verzoekende partijen vooreerst op dat het bewijs van de afgifte van het rapport toch geen voldoende bewijswaarde zou hebben volgens verwerende partij. Het bewijs van afgifte van het rapport is immers geen bewijs van het rapport zelf. Verder bevestigen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij inderdaad niet goed weet waar het afgiftebewijs ligt. Zij heeft al contact opgenomen met haar boekhouder, doch zonder resultaat. Eerste verzoekende partij stelt dat zij nogmaals contact zal opnemen met haar boekhouder. Indien het afgiftebewijs echt niet in diens bezit blijkt te zijn, vermoedt eerste verzoekende partij dat het werd meegenomen tijdens de inval op 30 november 2010.

Tot slot halen verzoekende partijen nog aan dat, indien verwerende partij dit afgiftebewijs als een doorslaggevend element beschouwde, zij zelf de nodige documenten had moeten opvragen bij de Soros-foundation.

2.2.11.2. Ook hier meent de Raad zich te kunnen beperken tot de verwijzing naar en het zich aansluiten bij hetgeen verwerende partij desbetreffend stelt in haar nota met opmerkingen: *“Verweerder merkt op dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. ... In casu laat verzoeker geheel na om alsnog het afgiftebewijs of een kopie van het rapport te bekomen. Waar verzoeker dienaangaande stelt dat verweerder de nodige documenten zelf had kunnen opvragen bij de Soros-foundation, antwoordt verweerder dat het niet aan de Commissaris-generaal is, noch aan de Raad om te bewijzen dat de feiten die verzoeker inroept, onwaar zouden zijn, noch is het hun taak om lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen.”*

2.2.12.1. Met betrekking tot de vaststellingen omtrent de fraude die zou zijn gepleegd tijdens de parlamentsverkiezingen van mei 2008, herhalen verzoekende partijen dat er toen wel degelijk gefraudeerd is. Verzoekende partijen zetten uiteen hoe de fraude gebeurde en benadrukken dat de bijkomende en valse biljetten werden ingevuld door de personen van het stemcomité en door hen in de stembussen gestopt. De voorzitter daarentegen heeft de zogenaamde kiezers op de lijst aangeduid. Verzoekende partijen wijzen er tevens op dat eerste verzoekende partij een DVD heeft neergelegd. Die DVD toont volgens verzoekende partij duidelijk aan hoe er vele, verschillende stembiljetten in één keer in de bus worden gestopt. De fraude is aldus duidelijk op film vastgelegd, aldus verzoekende partijen.

2.2.12.2. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij initieel tijdens haar gehoor stelt dat de voorzitter van de commissie zelf zes stembiljetten heeft genomen en in de stembus heeft gestoken. Daarna verklaart eerste verzoekende partij dat het niet de voorzitter was, maar een gewoon lid.

Vervolgens stelt eerste verzoekende partij dat deze persoon de stembiljetten niet in de bus heeft gestoken, omdat de waarnemer die heeft afgenomen uit zijn handen (administratief dossier M. G., stuk 8, p. 9-10). In het verzoekschrift geven verzoekende partijen op algemene wijze aan dat personen van het stemcomité verschillende valse biljetten in de stembussen hebben gestoken, hetgeen door de waarnemers van eerste verzoekende partij werd vastgesteld. De Raad is van oordeel dat dergelijk verweer niet volstaat om de flagrant tegenstrijdige verklaringen die eerste verzoekende partij desbetreffend heeft afgelegd, te vergoelijken. Waar verzoekende partijen de mening zijn toegedaan dat de door eerste verzoekende partij beweerde fraude bij de verkiezingen wel degelijk kan worden aangetoond door de DVD die zij heeft neergelegd, wijst de Raad erop dat verwerende partij hieromtrent reeds het volgende heeft gesteld: *“In dit verband legt u een videofragment neer met beelden van in het bewuste kiesbureau. Daarop is te zien dat er op bepaalde momenten hevig gediscussieerd wordt en er opschudding heerst in het kiesbureau, maar de video bevat geen elementen die de bevindingen van het CGVS zouden kunnen wijzigen.”* Het spreekt voor zich dat de loutere volharing dat verzoekende partijen middels dit videofragment wel degelijk kunnen aantonen dat er is gefraudeerd tijdens de verkiezingen, niets wijzigt aan hetgeen verwerende partij in haar beslissing heeft gesteld.

De Raad wenst er tevens nog op te wijzen dat verwerende partij tal van andere elementen weergeeft in haar beslissing, op basis waarvan zij tot het besluit is gekomen dat de beweringen van eerste verzoekende partij hieromtrent een ongeloofwaardig karakter kunnen worden toegedicht. Zo zet verwerende partij op zeer uitvoerige wijze uiteen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent de beweerde omvang van de fraude die zou hebben plaatsgevonden, de klachten die hiertegen zouden zijn ingediend en de wijze waarop eerste verzoekende partij tegen deze vervalsing een klacht zou hebben ingediend, niet te rijmen vallen met de informatie waarover zij beschikt en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt. Eveneens licht verwerende partij in haar beslissing toe dat eerste verzoekende partij geen enkel begin van bewijs kan bijbrengen met betrekking tot de rapporten die zij over deze kiesfraude zou hebben gegeven aan verschillende organisaties, dat eerste verzoekende partij zich bovendien tegensprekt met betrekking tot haar voorgehouden ontmoeting met Thomas Hammarberg en dat haar bewering dat zij een kopie van het rapport dat zij aan Thomas Hammarberg had bezorgd, thuis had liggen, doch dat dit rapport in beslag werd genomen tijdens de inval op 30 november, niet geloofwaardig is, aangezien haar verklaringen omtrent deze inval niet geloofwaardig zijn. De Raad merkt op dat verzoekende partijen voormelde vaststellingen hetzij geheel onbesproken laten in hun verzoekschrift, waardoor die onverminderd worden gehandhaafd door de Raad, hetzij trachten te weerleggen, doch zonder succes (zie *infra*). Het geheel van deze vaststelling zorgt ervoor dat aan de beweringen van eerste verzoekende partij omtrent deze kiesfraude geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.13.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de afgifte van het rapport aan Thomas Hammarberg, wenst eerste verzoekende partij opnieuw te benadrukken dat zij tijdens haar eerste gehoor niet heeft gezegd dat haar vrouw het rapport persoonlijk aan eerstgenoemde heeft overhandigd. Verzoekende partijen denken dat dergelijke genoteerde verklaringen te wijten zijn aan een miscommunicatie met de tolk. Verder herhalen verzoekende partijen dat het dankzij het beroep van tweede verzoekende partij was dat eerste verzoekende partij Thomas Hammarberg heeft kunnen ontmoeten. Het is echter eerste verzoekende partij zelf die het rapport aan hem heeft afgegeven, benadrukken verzoekende partijen nog.

2.2.13.2. Wederom is de Raad van oordeel dat hij zich kan aansluiten bij wat verwerende partij hierover stelt in haar nota met opmerkingen: *“Met betrekking tot de opgeworpen tegenstrijdigheid of verzoeker dan wel zijn partner verzoekers rapport met betrekking tot de verkiezingsfraude aan Thomas Hammarberg heeft afgegeven, beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van één versie van de feiten, namelijk zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn tweede gehoor, waarmee hij echter niet vermag de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Waar verzoeker voorts nog stelt dat het mogelijks om een miscommunicatie van de tolk gaat, merkt verweerder op dat verzoeker deze hypothetische en losse bewering niet kan hard maken. Het gehoorverslag van het interview geeft precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden van moeilijkheden die er zich zouden hebben voorgedaan. De aangetroffen anomalie is bovendien dermate dat ze niet kan worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk.”*

2.2.14.1. Aangaande de tegenstrijdigheid tussen de onderlinge verklaringen van verzoekende partijen betreffende het moment waarop de handboeien van eerste verzoekende partij werden verwijderd en door welke persoon, bevestigen verzoekende partijen dat de buurman de ketting van de handboeien

van eerste verzoekende partij heeft afgezaagd en dat de boeien zelf door de neef van eerste verzoekende partij werden losgemaakt met behulp van sleutels.

Waar verwerende partij stelt dat het weinig aannemelijk is dat tweede verzoekende partij aangeeft dat de inbraak in hun huis voor haar een onbelangrijk moment was, verduidelijken verzoekende partijen dat hoe het losmaken van de handboeien precies gebeurde niet van belang was voor tweede verzoekende partij. Zij bedoelde hier niet mee dat de inval in haar huis, de ontvoering van haar zoon en het feit dat haar echtgenoot aan de radiator werd vastgebonden voor haar geen belangrijk moment was. In tegendeel, tweede verzoekende partij was zodanig in shock, dat zij zich niet meer exact kan herinneren hoe haar echtgenoot precies werd losgemaakt, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen voeren ook nog aan dat bij het tweede verhoor van tweede verzoekende partij niet werd gevraagd naar het onderscheid tussen de buurman en de neef, waardoor verwerende partij onmogelijk kan voorhouden dat het zou gaan om een tegenstrijdigheid.

2.2.14.2. De Raad kan tweede verzoekende partij volgen waar zij aangeeft dat zij niet bedoelde dat de inval, de ontvoering van haar zoon en het feit dat haar man werd vastgemaakt aan de radiator voor haar onbelangrijke gebeurtenissen zijn, doch dat zij bedoelde dat de manier waarop haar echtgenoot werd ontdaan van zijn handboeien voor haar slechts een detail was. Tweede verzoekende partij geeft aan dat zij toen in shock verkeerde en dat zij zich dergelijke feiten niet meer goed kan herinneren. Bovendien werd er tijdens haar tweede gehoor niet gevraagd naar het onderscheid tussen de buurman en de neef. De Raad merkt op dat tijdens haar tweede gehoor het volgende werd verklaard:

“Hoe werd uw man bevrijd?”

We hebben onze buurman geroepen. Hij nam een dunne zaag mee.

Naam Buurman?

N.

En dan?

M.

Hoe heeft hij precies uw man bevrijd?

Ik weet niet wat hij precies gedaan heeft of waar hij precies sneed. Maar mijn man had in elk geval niets meer aan zijn hand toen buurman klaar was. Tegelijkertijd stelde ik vast dat die handboei op die buis vd radiator daar ook niet meer zat.

Was u erbij aanwezig toen buurman uw man bevrijdde van die handboeien?

Ja, omdat ik hem geroepen heb” (administratief dossier G. S., stuk 6, p. 9).

De Raad stelt vast dat deze versie totaal afwijkt van diegene die eerste verzoekende partij heeft weergegeven op het Commissariaat-generaal en waarachter verzoekende partijen zich scharen in het verzoekschrift. Het argument dat tweede verzoekende partij in shock was en dat zij zich dergelijke details niet meer kan herinneren, vindt geen steun in haar gedetailleerde verklaringen, waaruit geen enkele twijfel of vergetelheid kan worden afgeleid. Bovendien kan van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen worden verwacht dat die in haar geheugen gegrift zijn, te meer nu eerste verzoekende partij heeft verklaard dat zij nog, samen met tweede verzoekende partij, de nacht met handboeien om heeft doorgebracht en dat zij pas de volgende dag door haar neef werd bevrijd van deze boeien. Het is absoluut niet aannemelijk dat tweede verzoekende partij dan, zonder enige uiting van twijfel, verklaart dat de buurman, die zij zelf heeft opgeroepen, diezelfde dag nog de handboeien heeft kunnen losmaken. Daar waar verzoekende partijen verwerende partij ook nog verwijten het niet te hebben gehad over het onderscheid tussen de buurman en de neef van eerste verzoekende partij, wijst de Raad nogmaals op de verklaringen van tweede verzoekende partij, die reeds geciteerd werden. Volgens de Raad is het duidelijk dat er geen sprake kan zijn van enige verwarring. Het aangevoerde argument kan dan ook geenszins afbreuk doen aan de tegenstrijdigheid in kwestie.

2.2.15.1. Nopens de vaststelling dat eerste verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd omtrent de strafzaak die tegen haar zou zijn opgestart in Georgië, geven verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij op 13 december 2010 het land heeft verlaten, dat er toen geen mogelijkheid was om bewijzen te bekomen, dat zij er alles aan doet om nu bewijzen te verkrijgen in verband met de tegen haar opgestarte strafzaak en dat zij hoopt dat zij met de nieuwe regering meer bewijzen kan bekomen. Verzoekende partijen benadrukken dat er op dit moment echter nog steeds een groot gevaar heerst voor eerste verzoekende partij in Georgië, aangezien de personen van de oude regering nog op hun post zitten.

2.2.15.2. De Raad wijst er wederom op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of

overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat eerste verzoekende partij een ernstige inspanning onderneemt om een begin van bewijs voor te leggen over de strafzaak die tegen haar geopend zou zijn. De Raad stelt vast dat dergelijk begin van bewijs op heden nog steeds niet werd neergelegd en dat verzoekende partijen met hun uitleg dat eerste verzoekende partij er "alles" aan doet om documenten te verkrijgen doch dat het in Georgië nog steeds gevaarlijk is voor haar, niet concreet aantonen dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen hebben ondernomen om dit belangrijk document in verband met hun asielrelaas te bemachtigen.

2.2.16.1. Daar waar verwerende partij heeft vastgesteld dat eerste verzoekende partij nog herhaaldelijke keren met de autoriteiten in contact is gekomen sinds het uitbreken van haar problemen in januari 2008, zonder dat zij daarbij problemen ondervond, hetgeen volgens haar niet te rijmen valt met de problemen die eerste verzoekende partij beweert te hebben gekend, zijn verzoekende partijen de mening toegedaan dat dit niet zo verwonderlijk is. Immers, de Georgische regering wil naar de buitenwereld toe laten uitschijnen dat zij "democratisch" zijn. Bijgevolg kunnen de Georgische autoriteiten niets anders dan een internationaal paspoort geven aan oppositieleden, aldus verzoekende partijen.

Bovendien, zo benadrukken verzoekende partijen, was er voor hen nog altijd de vrees dat eerste verzoekende partij deze informatie (bijvoorbeeld de weigering om het paspoort te verlengen), zou gebruiken om aan de internationale gemeenschap te tonen. Eerste verzoekende partij was immers zeer geëngageerd en is dit nog steeds. De autoriteiten waren derhalve bang dat eerste verzoekende partij dergelijke feiten zou kenbaar maken aan de buitenwereld.

2.2.16.2. De Raad kan zich nogmaals aansluiten bij de repliek van verwerende partij in diens nota met opmerkingen: *"Verweerder ziet niet in waarom de Georgische autoriteiten zijn paspoort zouden verlengen uit angst dat verzoeker een weigering van deze verlenging zou bekendmaken aan de buitenwereld, terwijl deze autoriteiten, aldus de verklaringen van verzoeker, blijkbaar niet te beroerd zijn om zware druk uit te oefenen op verzoeker, om strafzaken tegen hem op te starten en om hem zelfs te vervolgen, wat verzoeker evengoed bekend kan maken aan de buitenwereld. Bovendien heeft verzoeker zich ook in een andere context dan het verlengen van zijn paspoort herhaaldelijk tot de autoriteiten gewend, alsook heeft verzoeker tot aan zijn vertrek een financiële vergoeding genoten omwille van zijn werk bij het ministerie en omwille van zijn medische toestand. Verweerder meent dan ook dat de uit het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing met betrekking tot de contacten van verzoeker met de Georgische overheid de Commissaris-generaal terecht kon besluiten dat deze houding geenszins te rijmen valt met de door verzoeker aangehaalde problemen. Voorts merkt de bestreden beslissing eveneens op dat het feit dat verzoeker een aantal keer op legale wijze probleemloos uit zijn land vertrok voor reizen naar het buitenland en er ook telkens weer naar terugkeerde niet alleen de ernst van de door hem verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade teniet doet. Deze vaststellingen vormen bovendien opnieuw een indicatie van het ongeloofwaardig karakter van verzoekers vermeende vervolging vanwege de autoriteiten van zijn land. Verzoekende partij betwist, noch weerlegt deze vaststelling."* De Raad voegt hier nog aan toe dat, nu verzoekende partijen de vaststellingen in verband met de buitenlandse reizen van eerste verzoekende partij onbesproken laten in hun verzoekschrift, deze onverminderd worden gehandhaafd door de Raad.

2.2.17.1. Met betrekking tot de reisroute, geven verzoekende partijen nogmaals weer hoe zij van Batumi, Georgië, naar België zijn gereisd en wensen zij te benadrukken dat zij zeker hun paspoorten niet achterhouden, dat zij steeds en overal de waarheid hebben verteld en dat zij het bewijs van de door hen afgelegde reisroute niet kunnen leveren, aangezien zij geen documenten in hun bezit hebben.

2.2.17.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter hernemen en bevestigen van de eerder afgelegde verklaringen en het louter tegenspreken van hetgeen verwerende partij heeft gesteld in haar beslissingen, niet van aard is om aangaand motief van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Zij dienen hiertoe immers concrete argumenten aan te voeren, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.18.1. Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te zijn met de vaststelling van verwerende partij dat de steun van eerste verzoekende partij aan de oppositie op zich geen aanleiding geeft voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Verzoekende partijen halen aan dat eerste verzoekende partij door haar politiek profiel heel wat problemen heeft gekend in Georgië, dat de vervolgingen ten aanzien van eerste verzoekende partij en haar familie zich opstapelden en dat zij geen andere keuze had dan haar land van herkomst te verlaten.

Verder betogen verzoekende partijen dat, niettegenstaande het feit dat de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlamentsverkiezingen van 1 oktober 2012 won, dit nog niet betekent dat eerste verzoekende partij en haar familie zonder problemen naar hun thuisland zouden kunnen terugkeren. Zij menen dat eerste verzoekende partij op dit moment nog steeds gevaar loopt omdat “*de mensen van de ouder regering op post*” staan en eerste verzoekende partij geregistreerd staat in het kader van haar deelname aan de oppositie. Bovendien is er voor de Belgische autoriteiten geen enkele garantie dat eerste verzoekende partij en haar familie veilig in Georgië kunnen wonen, zo stellen verzoekende partijen.

2.2.18.2. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat eerste verzoekende partij nog steeds gevaar loopt in Georgië omdat de mensen van het oude regime nog op post zitten en zij geregistreerd staat in het kader van haar deelname aan de oppositie, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat uit onderhavig arrest blijkt dat er helemaal geen geloof kan worden gehecht aan de door eerste verzoekende partij aangehaalde problemen met de Georgische autoriteiten, zodat eerste verzoekende partij (en haar gezin) niet aannemelijk kan maken hierdoor gevaar te lopen in haar land van herkomst. Verder wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar landeninformatie waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier M. G., stuk 25, deel 1), uitvoerig toegelicht waarom de steun van eerste verzoekende partij aan de oppositie (zowel in Georgië als in België) in de huidige context geen aanleiding geeft tot het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Georgische autoriteiten. Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar een aantal nieuwsberichten (bijlage 5, 6, 7 en 8 bij het verzoekschrift) en betogen dat uit deze onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat zowel de politieke oppositie als de gewone burgers lijden onder het repressief beleid van de huidige autoriteiten in Georgië en dat de oppositie in Georgië systematisch wordt onderdrukt. De Raad stelt vast dat alle door verzoekende partijen bijgebrachte informatie betrekking heeft op de periode voorafgaand aan de parlamentsverkiezingen van 1 oktober 2012, die het startschot betekenden van een nieuw politiek bestel in Georgië. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert om tot voormelde conclusie te komen, onjuist, onvolledig of verkeerd geïnterpreteerd is/werd.

Waar verzoekende partijen voorts nog stellen dat de Belgische autoriteiten geen enkele garantie bieden dat zij veilig in Georgië kunnen wonen, verwijst de Raad naar het antwoord van verwerende partij in diens nota met opmerkingen: “...*antwoordt verweerder dat de Commissaris-generaal geenszins verplicht is het bewijs te leveren dat verzoekende partij in haar land van herkomst geen enkel gevaar loopt (R.vSt. nr. 124.819 van 30 oktober 2003). Verweerder wenst op te merken dat de bewijslast in beginsel bij verzoekende partij berust. Het is integendeel aan de asielzoeker om zijn asielaanvraag te staven met een coherent en geloofwaardig, minstens aanneembaar verhaal, waaruit blijkt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, hetgeen in casu geenszins het geval is*”.

2.2.19.1. Betreft de vaststellingen in verband met de beweerde betrokkenheid van tweede verzoekende partij bij het incident met het gevechtsvliegtuig op 6 augustus 2007, herhalen verzoekende partijen op uitgebreide wijze de verklaringen die tweede verzoekende partij desbetreffend heeft afgelegd en geven zij aan dat tweede verzoekende partij volhardt in haar verklaringen. Waar verwerende partij tweede verzoekende partij verwijt dit incident niet te hebben vermeld tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, herhalen verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij verschillende malen werd aangemaand om het kort te houden en om met “korte woorden” te antwoorden, dat het onmogelijk was om alle incidenten op te sommen tijdens dit gehoor en dat er rekening mee dient te worden gehouden dat dergelijk verhoor gepaard gaat met stress. Verzoekende partijen menen dat het tweede verzoekende partij in deze context niet kan worden verweten niet alle incidenten te hebben opgesomd op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.19.2. Vooreerst merkt de Raad (nogmaals) op dat de loutere herhaling van de omstandigheden van het hierboven vermelde incident en het louter volharden in deze verklaringen, niet van aard is om enige afbreuk te doen aan aangaande motief in de bestreden beslissing. Voor het overige meent de Raad zich te kunnen beperken tot de verwijzing naar hetgeen reeds werd gesteld onder punt 2.2.9.2.

2.2.20. Inzake de opmerking van verwerende partij dat er, om verschillende redenen, ernstige vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de vermeende getuigenis van tweede verzoekende partij van de aanslag op Dimitri Sanakoev, stelt de Raad vast dat het aangevoerde verweer ook hier niet meer

inhoudt dan het louter hernemen van de reeds afgelegde verklaringen en de vermelding dat tweede verzoekende partij in deze verklaringen volhardt. Zoals reeds door de Raad werd opgemerkt, volstaat dergelijk verweer niet om de vaststellingen van verwerende partij te ontkrachten.

2.2.21. Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat zij talloze incidenten hebben meegemaakt en veel problemen hebben gekend in Georgië omwille van de steun van eerste verzoekende partij aan de oppositie, het feit dat zij gevoelige informatie bezat en zij ermee dreigde die informatie openbaar te maken en omwille van het feit dat tweede verzoekende partij door haar werk als journalist over informatie beschikte die zij dreigde openbaar te maken, merkt de Raad nogmaals op dat het louter herhalen van het asielrelaas geen soelaas biedt. Betreft de opmerking dat zij in hun land van herkomst geen bescherming kunnen krijgen van hun autoriteiten, omdat hun problemen te maken hebben met de Georgische autoriteiten zelf, stelt de Raad dat dergelijk verweer niet dienstig is, aangezien hun relaas niet als geloofwaardig wordt beschouwd.

2.2.22. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.23. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld, verwijzen verzoekende partijen in hun verzoekschrift naar een aantal nieuwsberichten (bijlage 5, 6, 7 en 8 bij het verzoekschrift) en betogen zij dat uit deze onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat zowel de politieke oppositie als de gewone burgers lijden onder het repressief beleid van de huidige autoriteiten in Georgië en dat de oppositie in Georgië systematisch wordt onderdrukt. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen middels deze informatie, die trouwens betrekking heeft op de periode voorafgaand aan de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012, die het startschot betekenden van een nieuw politiek bestel in Georgië, niet aantonen dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.24. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT